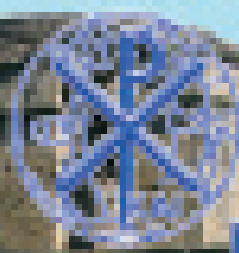

ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

“ΟΧΙ”

28^η Οκτωβρίου 1940

ΧΡΙΣΤΟΣ & ΚΟΣΜΟΣ

Διμηνιαίο Περιοδικό
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Κισάμου & Σελίνου

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' ἜΤΟΣ Ν'
ΤΕΥΧΟΣ 35
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2011

ΙΔΡΥΤΗΣ:
Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης
πρώην Κισάμου & Σελίνου
κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ:
Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης
Κισάμου & Σελίνου
κ.κ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ

Ταχυδρομική Διεύθυνσις:
Ἱερά Μητρόπολις Κισάμου & Σελίνου
Κίσαμος Χανίων Τ.Κ. 734 00
Τηλ.: 28220 22128 - 22018
Fax: 28220 83037

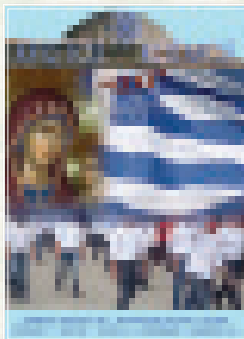
Ἡλεκτρονική Διεύθυνσις:
www.imks.gr
E-mail: info@imks.gr
ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ:
2492

Διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ
Συνδρομές προαιρετικές
Ἀριθμ. Λογαριασμοῦ Ἐθνικῆς
Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος:
390/54013303

Ἡλεκτρονική ἐπεξεργασία-Σελιδοποίηση:
Ἄντ. Βακάκης, Θεολόγος-Γραμματεὺς Ι.Μ.Κ.Σ.
Διορθώσεις κειμένων:
Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπατσάκης

ΕΞΩΦΥΛΛΟ:

Ἡ Ἑλλάδα ἀντιστέκεται...

ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ:

Τό Ἱερό Προσκύνημα τῶν
Ἁγίων ἐνενηντα ἑννέα
Θεοφόρων Πατέρων στόν
Ἄζωγυρέ Σελίνου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

«Μήνυμα ἐπὶ τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου, ἡμέρα προσευχῆς διὰ τὸ φυσικὸν περιβάλλον»

Τῆς Α.Θ.Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου
κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ σελ. 131-132

«Ζητεῖται... ἐλπίδα»

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κισάμου & Σελίνου
κ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ σελ. 133

«Ζητοῦνται οἰκολόγοι τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνθρωπιᾶς»

Τοῦ Σεβ. Γέροντος Μητροπολίτου ἀπὸ Κισάμου & Σελίνου
κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ..... σελ. 134

«Ἐπίκαιρες σκέψεις. Ἡ Διαμαρτυρία»

Τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. Ἰγνατίου Θ. Χατζηνικολάου. Θεολόγου,
τ. Λυκείαρχου - Ἀκαδημαϊκοῦ - Ἱεροκῆρυκος Ἰ. Μ. Κισάμου καὶ
Σελίνου..... σελ. 135

«Ἐνώπιον τοῦ Σταυροῦ»

Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. Ἐμμανουήλ Μπαριωτάκη, Ἀρχιερ.
Ἐπιτρόπου Δυτ. Κισάμου..... σελ. 136

«Ἡ οἰκονομικὴ κρίση δέν μπορεῖ νά γονατίσει τὸν ἑλληνισμὸ»

Τοῦ Μοναχοῦ Μωυσέως, Ἀγιορείτου..... σελ. 137

«Δέν εἶναι οὔτε ἡ οὐρά οὔτε τὸ αὐτί τοῦ ἐλέφαντα»

Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. Εὐαγγέλου Παχυγιαννάκη, Ἀρχιερ.
Ἐπιτρόπου τῆς Ἰ.Μ. Πέτρας καὶ Χερρονήσου σελ. 138

«Ἀνακοινωθέν Συνεδρίας τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης»

..... σελ. 139

«Ἀφιέρωμα. Ἀλεξ. Παπαδιαμάντη "Ἡ Φόνισσα"»

Τῆς κ. Σοφίας Μυλωνάκη, Φιλολόγου..... σελ. 140-141

«Ἐνορίες τῆς Μητροπόλεώς μας. Ἐνορία Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καλουδιανῶν Κισάμου»

Τοῦ Αἰδес. Μιχαήλ Ψαράκη, Ἐφημερίου τῆς Ἐνορίας. σελ. 142-143

«Γράμμα ἀπὸ ἓνα πολεμιστὴ τοῦ '40»

Τοῦ Νέστορα Μάτσα, συγγραφέα. Περιοδικό «Πεμπτουσία»,
τεῦχος 18° σελ. 144-145

«Ἡ φτώχεια καὶ ἡ ἀπελευθέρωση»

Ἀπὸ τὸ βιβλίο: «Ζωντανὴ Προσευχή» τοῦ Ἀρχιεπ. Antony Bloom, Ἐκδόσεις «Ἐτοιμασία» σελ. 146-147

«Παρουσίαση Φωτογραφικοῦ Λευκάματος ἀφιερωμένου εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην πρώην Κισάμου καὶ Σελίνου κ. Εἰρηναῖον» σελ. 148

«Βασιλικός, ἐλιξήριον ζωῆς. Σύμβολο ἀγάπης, χαρᾶς, ἀγνόητας»

Τῆς κ. Εὐαγγελίας Π. Τσιχλάκη σελ. 149

«Γραμπουσιανοὶ τόποι καὶ θρύλοι. Φαλάσαρνα»

Τοῦ κ. Ἀθανασίου Δεικτάκη, Λογοτέχνου..... σελ. 150

«Ἡ Ἐκκλησία σᾶς ἀπαντᾷ»

[Ἀπαντήσεις σέ ἐρωτήματα καὶ ἀπορίες πού θέτουν οἱ ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας]..... σελ. 151

«Τὸ Χρονικὸ τῆς Μητροπόλεώς μας»

(Σεπτέμβριος - Ὀκτώβριος 2011)..... σελ. 153-157

«Δωρεές ὑπὲρ τῶν Ἰδρυμάτων τῆς Μητροπόλεώς μας» σελ. 158

«Βιβλιοπαρουσίαση» σελ. 159

+ Β Λ Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Λ Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΧΑΡΙΝ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ ΚΥΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καταξιώνει ἡμᾶς σήμερον, ὅπως ἐναρξώμεθα ἐνὸς εἰσέτι ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ἐνὸς εἰσέτι ἐορτολογικοῦ κύκλου, ἐντὸς τῶν εὐλογημένων εὐκαιριῶν τοῦ ὁποῦ καλούμεθα νὰ καταβάλλωμεν ἀγῶνα πνευματικόν, διὰ νὰ ἀξιοποιήσωμεν καλλίτερον τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν δυνατότητα τοῦ γενέσθαι «καθ' ὁμοίωσιν» Θεοῦ, ὥστε νὰ καταστῶμεν καὶ ἡμεῖς ἅγιοι Αὐτοῦ.

Ἡ σημερινὴ ὁμῶς ἡμέρα, ἡ 1^η Σεπτεμβρίου, ἡ πρώτη τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, εἶναι ἀφιερωμένη, πρωτοβουλία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καὶ εἰς τὴν προσευχὴν διὰ τὸ φυσικὸν περιβάλλον. Ἡ δὲ πρωτόβουλος αὕτη ἀπόφασις οὐδόλως τυγχάνει ἄσχετος πρὸς τὴν ἀνωτέρω σημειολογίαν τῆς σημερινῆς ἡμέρας, καθὼς ὁ πνευματικὸς ἀγὼν ὁ ὁποῖος ἐπιφέρει τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν τοῦ ἀνθρώπου συμβάλλει καὶ εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν σχέσεών του πρὸς τὸ περιβάλλον καὶ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς εὐαισθησίας τοῦ ἀνθρώπου ὑπὲρ τῆς προστασίας καὶ διαφυλάξεως αὐτοῦ.

Δοξολογοῦμεν, λοιπόν, σήμερον τὸ ἅγιον ὄνομα τοῦ Θεοῦ, διότι ἐχάρισεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ διατηρεῖ καὶ συνέχει τὴν φύσιν, ὡς τὸ καταληλθότατον περιβάλλον διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ὑγιεινὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἀνθρώπου. Ταντοχρόνως δὲν δυνάμεθα ὁμῶς νὰ παρασιωπήσωμεν καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν τιμᾷ πρεπόντως τὴν δωρεὰν ταύτην τοῦ Θεοῦ καὶ καταστρέφει τὸ περιβάλλον, ἐκ πλεονεξίας ἢ ἐξ ἄλλων ἐγωϊστικῶν ἐπιδιώξεων.

Τὸ περιβάλλον ἡμῶν ἀποτελεῖται, ὡς γνωστόν, ἐκ τοῦ ἐδάφους, τῶν ὑδάτων, τοῦ ἡλίου, τοῦ ἀέρος ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς πανίδος καὶ τῆς χλωρίδος. Ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἐκμεταλλεῖται πρὸς ἴδιον ὄφελος τὴν φύσιν μέχρις ὅμως ἐνὸς ὁρίου, ὥστε νὰ διασφαλιζῆται ἡ ἀειφορία, ἥτοι ἡ δυνατότης ἀναπαραγωγῆς

τῶν καταναλωθέντων ἐνεργειακῶν πόρων ἀλλὰ καὶ τῶν ἐμβίων, ἀλόγων, κτισμάτων. Ἄλλωστε, ἡ καλῶς ἐννοουμένη ἐκμετάλλευσις τῆς φύσεως ἀποτελεῖ καὶ ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, πρὸ καὶ μετὰ τὴν πτώσιν αὐτοῦ. Ἡ ὑπέρβασις ὅμως τοῦ ὁρίου τούτου, ἥτις δυστυχῶς ἀποτελεῖ φαινόμενον τῶν δύο τελευταίων αἰῶνων εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καταστρέφει τὴν ἁρμονίαν τῶν φυσικῶν συνισταμένων τοῦ περιβάλλοντος καὶ ὁδηγεῖ εἰς τὸν κορεσμόν καὶ τὴν νέκρωσιν τῆς δημιουργίας, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δὲν δύναται νὰ ἐπιβίωσῃ ἐντὸς ἀπερρουθμισμένων εἰς βαθμὸν μὴ ἀναστρέψιμον οἰκοσυστημάτων. Ἀποτέλεσμα δὲ τοῦ φαινομένου τούτου εἶναι ἡ ἐμφάνισις καὶ ἐξάπλωσις ἀσθενειῶν προκαλουμένων ὑπὸ τοῦ, ἀνθρωπίνῃ εὐθύνη, μολυσμοῦ τῶν διατροφικῶν ἀγαθῶν.

Εἰς τὰς ἡμέρας μας, ὀρθῶς μὲν τονίζεται ἡ μεγάλη σημασία τῶν δασῶν καὶ ἐν γένει τῆς γλωρίδος διὰ τὴν ἀειφορίαν τοῦ γηίνου οἰκοσυστήματος ὡς καὶ τὴν διασφάλισιν τῶν ὑδατίνων πόρων, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ὑποτιμᾶται καὶ ἡ μεγάλη συμβολὴ τῶν ζώων εἰς τὴν εὐρυθμὸν λειτουργίαν αὐτοῦ. Τὰ ζῶα ἀνεκαθεν ὑπῆρξαν φίλοι τοῦ ἀνθρώπου καὶ οἱ ὑπηρετοὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀναγκῶν, καθὼς παρεῖχον καὶ παρέχουν εἰς αὐτὸν τροφήν, ἔνδυσιν, μεταφορικὸν ἔργον ἀλλὰ καὶ προστασίαν καὶ συντροφικότητα. Στενωτάτη εἶναι ἡ σχέσις τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὰ ζῶα, ὡς καταδεικνύεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι αὐτὰ ἐπλάσθησαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν μὲ αὐτόν (Γεν. 1, 24-31) ἢ καὶ ἐκ τῆς δοθείσης ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐντολῆς εἰς τὸν Νῶε, ὅπως διασώσῃ ἕν ζεῦγος ἐξ ἐκάστου εἶδους ἀπὸ τὸν ἐπικείμενον κατακλυσμὸν (Γεν. 6, 19). Τυγχάνει χαρακτηριστικὸν τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Θεὸς ἐπιδεικνύει ἰδιαίτερον μέριμναν διὰ τὴν διάσωσιν τοῦ ζωικοῦ βασιλείου. Εἰς τοὺς βίους τῶν Ἁγίων ἀναφέρονται πολλαὶ διηγήσεις διὰ τὰς ἀρίστας σχέσεις μεταξὺ Ἁγίων καὶ ἀγρίων ζώων, τὰ ὁποῖα ὑπὸ ἄλλας συνθήκας δὲν διατηροῦν φιλικὰς σχέσεις πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Βεβαίως αὐτὸ δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν κακὴν φύσιν των, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀντίστασιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν συνεπακόλουθον συγκρουσιακὴν σχέσιν αὐτοῦ μετὰ τῶν στοιχείων καὶ τῶν ἀλόγων ἐμβίων ὄντων τῆς φύσεως. Ἄλλωστε, συνέπεια τῆς διαταράξεως τῆς σχέσεως τῶν πρωτοπλάστων πρὸς τὸν Δημιουργὸν των καὶ Θεὸν ἦτο καὶ ἡ διατάραξις τῶν σχέσεων αὐτῶν μετὰ τοῦ περιβάλλοντος: «ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου ἐν λύπαις φάγη αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου ἀκάνθας καὶ τριβόλους ἀνατελεῖ σοι, καὶ φάγη τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ. Ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου φάγη τὸν ἄρτον σου ἕως τοῦ ἀποστρέψαι σε εἰς τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθης» (Γεν. 3, 17-19) Ἡ εἰρήνευσις τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ συνεπάγεται καὶ τὴν εἰρήνευσιν αὐτοῦ μετὰ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως.

Εἶναι φανερόν, κατόπιν τούτων, ὅτι ἡ ἀγαθὴ σχέσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ περιβάλλον ἀναπτύσσεται, ὅταν παραλλήλως ἀναπτύσσεται ἀγαθὴ σχέσις αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν. Τυγχάνει γνωστὴ ἡ ἀφήγησις τοῦ Συναξαριστοῦ περὶ τῆς ἐμπειρίας τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου, ὁ ὁποῖος εἰς ἡλικίαν ἐνενήκοντα ἐτῶν ἀπεφάσισεν, καθοδηγηθεὶς ὑπὸ

Ἀγγέλου Κυρίου, νὰ πορευθῆ ἐνδότερον τῆς ἐρήμου πρὸς ἀναζήτησιν καὶ ἄλλου ἀναχωρητοῦ, τοῦ Ὁσίου Παύλου τοῦ Θηβαίου, ἵνα λάβῃ παρ' αὐτοῦ ὠφέλειαν πνευματικὴν. Πορευθεὶς ἐπὶ τριήμερον εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ καὶ ἰχνηλατήσας σημεῖα θηρίων ἀγρίων συνήντησε λέοντα, ὁ ὁποῖος ὑπεκλήθη ἤρεμος ἔμπροσθέν του καὶ ποιήσας μεταβολὴν ὠδήγησε τὸν Μέγαν Ἀντώνιον εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Ὁσίου Παύλου, ἔνθα εὗρεν αὐτὸν διακονούμενον ὑπὸ θηρίων. Κόραξ ἐκόμιζεν αὐτῷ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον! Τὴν ἡμέραν μάλιστα τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου ἐκόμισεν εἰς αὐτὸν διπλὴν μερίδα μερμνήσας καὶ διὰ τὸν ἐπισκέπτην αὐτοῦ! Οἱ Ἅγιοι οὗτοι εἶχον ἀναπτύξει ἀγαθὴν σχέσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ, διὸ καὶ εἶχον φιλικὰς σχέσεις πρὸς πάντα τὰ ζῶα τῆς φύσεως. Ἡ δημιουργία αὐτῆς τῆς ἀγαθῆς σχέσεως πρὸς τὸν Θεὸν πρέπει νὰ προτάσσεται ὡς τὸ κύριον μέλημά μας, καὶ ὑπηρετῆς αὐτῆς τῆς προοπτικῆς πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀγαθὴ σχέσις μας πρὸς τὸ ζωϊκόν, τὸ φυτικόν καὶ τὸ ἄψυχον περιβάλλον μας. Ὑπὸ τὴν προοπτικὴν αὐτὴν ἡ ζωοφιλία δὲν θὰ ἀποτελῇ στεῖραν κοινωνικὴν ἐκδήλωσιν συμπαθείας πρὸς τὰ προσφιλή μας ζῶα, πολλάκις συνοδευομένην δυστυχῶς καὶ ὑπὸ ἀναλγησίας διὰ τὸν πάσχοντα συνάνθρωπον, τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ θὰ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀγαθῆς σχέσεώς μας πρὸς τὸν Δημιουργὸν τοῦ παντός. Εἶθε ὁ Δημιουργὸς τοῦ καλοῦ λίαν σύμπαντος καὶ τοῦ καλοῦ λίαν γηίνου οἰκοσυστήματος νὰ ἐμπνεύσῃ ὅλους ἡμᾶς νὰ συμπεριφερώμεθα εὐσπλάχνως πρὸς ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, μὲ καρδίαν ἐλεήμονα ὑπὲρ πάντων αὐτῶν, ἀνθρώπων, ζώων καὶ φυτῶν, ὡς καὶ ὁ Ἀββᾶς Ἰσαὰκ ὁ Σύρος λέγει, ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησιν: “Τί ἐστὶ καρδία ἐλεήμων;”. “Καρδία ἐλεήμων ἐστὶ, καὶσις καρδίας ὑπὲρ πάσης τῆς κτίσεως, ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν ὀρνέων, καὶ τῶν ζώων, καὶ ὑπὲρ παντός κτίσματος. Καὶ ἐκ τῆς μνήμης αὐτῶν, καὶ τῆς θεωρίας αὐτῶν ῥέουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ δάκρυα. Ἐκ τῆς πολλῆς καὶ σφοδρᾶς ἐλεημοσύνης τῆς συνεχούσης τὴν καρδίαν, καὶ ἐκ τῆς πολλῆς καρτερίας σμικρύνεται ἡ καρδία αὐτοῦ, καὶ οὐ δύναται βαστάξει, ἢ ἀκοῦσαι, ἢ ἰδεῖν βλάβην τινά, ἢ λύπην μικρὰν ἐν τῇ κτίσει γενομένην” (Ἀββᾶ Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου, Ἄπαντα τὰ εὐρεθέντα σχετικὰ, Λόγος ΠΑ’).

Διὰ τῆς τοιαύτης εὐσπλαχνίας ἡμῶν πρὸς ἅπασαν τὴν κτίσιν θὰ τιμήσωμεν τὸ θεόδοτον ἀξίωμα ἡμῶν ὡς ἀρχηγῶν τῆς Κτίσεως, ἐνδιαφερομένων μετὰ πατρικῆς στοργῆς ὑπὲρ πάντων τῶν στοιχείων αὐτῆς, τὰ ὁποῖα οὕτω θὰ μᾶς ὑπακούουν αἰσθανόμενα τὴν ἀγαθοεργὸν διάθεσίν μας, καὶ θὰ πειθαρχοῦν εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τῆς φιλανθρωπίας καὶ ὑπηρετικῆς τῶν ἀναγκῶν μας ἀποστολῆς των.

βια΄ Σεπτεμβρίου α΄

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

Ζητείται... έλπίδα

Παντού καταχνιά. Μέσα μας, γύρω μας, στον τόπο, στην κοινωνία μας, στον κόσμο όλο. Τά μηνύματα των καιρών απογοητεύουν, αποθαρρύνουν, απελπίζουν όλους μας. Ζάλη και παραζάλη. Αύξάνονται οι αυτοκτονίες, οι καταθλιπτικές συμπεριφορές, οι ψυχικές διαταραχές. Τά όνειρα τσακίστηκαν, οι προσδοκίες διαψεύστηκαν, τά όράματα έγιναν... εφιάλτες. Λόγοι ξύλινοι, ύποσχέσεις ανεκπλήρωτες, έλπίδες γκρεμίστηκαν. Φτάσαμε στα όρια όχι μόνο των οικονομικών, αλλά κυρίως των ψυχολογικών μας άντοχών. Κάποιοι είπαν ότι φταίει η οικονομική κρίση. Κάποιοι άλλοι, οι πιά σοφοί, αναζήτησαν τά ουσιαστικά αίτια του προβλήματος. Τό χρέος, είπαν, δέν είναι η αίτια αλλά τό αποτέλεσμα. Ή κρίση πολυμέτωπη, πολυδιάστατη. Τί φταίει άραγε; Μήπως επιλέξαμε τον εύκολο δρόμο; Αυτόν του άκρατου υλισμού και του άκόρεστου ευδαιμονισμού; Μήπως πιστέψαμε ότι η άξια της ζωής κρύβεται στο φαίνεσθαι και όχι στο εΐναι; Μήπως ό κόπος πού κάποτε μύριζε τίμιο ιδρώτα φαντάζει σήμερα άγγαρεία; Μήπως άπαξιώθηκε ό μόχθος και μέ άλμα περάσαμε από την εργασία στην κατανάλωση; Ή υποκατάσταση του έαυτού μας μέ την κατανάλωση! Και τώρα; Τώρα τί γίνεται; Φαίνεται πώς ήρθε η ώρα νά πληρώσομε... τον λογαριασμό.

Ποιός θά μās λυτρώσει, ποιός θά μās έλευθερώσει από τά δεινά μας; Κυρίως όμως, ποιός θά σηκώσει τό βάρος της πνευματικής, ήθικης και ψυχικής μας άνάτασης και ανακαίνισης; Οί... «προστάτες» μας ή μήπως οί... δανειστές μας; Ύπάρχει άραγε λόγος νά ελπίζομε και νά άγωνιστοΰμε; Και όμως.. υπάρχει! Άφου ό Χριστός εΐναι «ό Αυτός εις τούς αιώνας», η άποστολή και ό σκοπός ύπάρξεως της Έκκλησίας δέν μπορεί νά διαφοροποιείται από εποχή σε εποχή. Και ποιά η άποστολή της; Ή Έκκλησία όφείλει νά μήν δεσμεύει τούς ανθρώπους μέ «βαρέα και δυσβάστακτα» (Ματθ.23,4), αλλά νά εξαλείφει κάθε δάκρυ από τά μάτια τους κάνοντας χειροπιαστό αυτό πού χρειάζεται ό κόσμος μας, την έλπίδα. Νά όδηγεί τον άνθρωπο στο «άποκεκρυμμένο κάλλος», εκεί όπου σώζεται όλόκληρος ό κόσμος. Αυτή εΐναι και η ύψιστη άποστολή της, η σωτηρία του ανθρώπινου γένους. Χωρίς νά άναμειγνύει πολιτική και πίστη, ελεύθερη από

**Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Κισάμου & Σελίνου κ. Άμφιλοχίου**
.....

δεσμά συστημάτων και ιδεολογιών, η Έκκλησία, έχοντας κύρια άποστολή της την σωτηρία του ανθρώπινου γένους, δίδει κουράγιο, έγκαρτέρηση, παραμυθία και έλπίδα στον κόσμο, δείχνοντας ότι ό Χριστός εΐναι παρών μέσα στην ιστορία Του. Χαροποιεί, φωτίζει, σώζει και λυτρώνει. Και αυτό τό πραγματώνει μέ τό ΐδιο της τό εΐναι: Αυτή η ΐδια εΐναι η παρουσία του Χριστού στην ιστορία του κόσμου, εΐναι «φώς εθνών». Για όσους λοιπόν πιστεύομε στον Θεό, για όσους έμπιστευόμαστε την Παναγία μας, δέν χωρεί μέσα μας απογοήτευση και άπόγνωση. Ή ισχυρή προστασία της Παναγίας δέν έγκατέλειψε ποτέ τό Γένος μας, άκόμη και σε πιά δύσκολες και τραγικές στιγμές από τίς σημερινές.

Συμπέρασμα:

Όσο ό λαός μας προσεύχεται, άσκεΐται, μετανοεί, αγιάζει και ξανασηκώνεται από την πώση του μέσα στην Κιβωτό του Γένους, την Έκκλησία μας, τότε ναι, ύπάρχει έλπίδα. Ένας λαός πού έχει πάντα πίστη και έμπιστοσύνη στον Κύριο της ζωής και του θανάτου πού του εΐπε «και πύλαι άδου ού κατισχύσουσιν αυτής» (Ματθ. 16:18), αυτός ό λαός δέν τρέφει μόνον έλπίδες και προσδοκίες, αλλά έχει την βεβαιότητα ότι μπορεί νά ξεπεράσει αυτή την κρίση, αλλά και κάθε κρίση και δοκιμασία. «Τό καλό μέ τό καλό θά έλθει», λέγει ό Άγιορείτης Γέροντας. Και συνεχίζει... Χρειάζεται ύπομνη, έπιμονή, ύγιής αντίδραση, και σταθερότητα. Ή λιτότητα, η έγκράτεια, η ολιγάρκεια θά πρέπει πλέον νά γίνουν τρόπος ζωής για τον κάθε Νεοέλληνα. Ή πίστη στον Θεό εΐναι λάδι στο καντήλι της καρδιάς, πού φωτίζει ήλαρά και θερμαίνει στοργικά. Αυτή η πίστη στον Θεό της Άποκαλύψεως, στον ιστορικό Ίησού εΐναι και η μόνη έλπίδα και παρηγοριά πού έχει μένει στον τόπο μας, την πατρίδα μας, τον λαό μας. Μήπως έφτασε ό «καιρός» νά επανα-(ανα)καλύψομε όσα χάσαμε και όσα κάποιοι μās έπεισαν νά απωλέσομε στο όνομα της δήθεν ευζωίας και ευδαιμονίας;

Ζητούνται οικολόγοι τῆς ἐλευθερίας καί τῆς ἀνθρωπιᾶς

Οικονομολόγοι, οἰκολόγοι καί κοινωνιολόγοι, καταγγέλλουνε καθημερινά τή σπατάλη τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν τοῦ πλανήτη μας.

Τά μέταλλα, τό πετρέλαιο, τό γάλα, καί τό νερό ἀκόμη, μᾶς λένε, λιγοστεύουν καθημερινά ἀπό τίς φυσικές ἀποθῆκες τοῦ πλανήτη μας καί φοβούμεθα πώς ἡ σπατάλη αὐτή θά γίνει στέρψη τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς στά παιδιά καί τά ἐγγόνια μας.

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου πρῶν Κισάμου & Σελίνου κ. Εἰρηναίου

Καί εἶναι φανερό πώς ἡ σπατάλη αὐτῆς τῆς ὑπερκατανάλωσης γίνεται, τουλάχιστον σ' ὀρισμένες περιοχές τοῦ κόμου, ὄχι γιά νά καλυφθοῦνε οὐσιαστικές ἀνάγκες τῆς ζωῆς ἀλλά γιά νά ἱκανοποιηθῆ ἡ ἀπληστία καί ἡ ματαιοδοξία μας.

Ἀλλά ἡ ἐπιδημία τῆς «ὑπερκατανάλωσης» ροκανίζει τώρα καί τά «πνευματικά» ἀγαθά τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Ὁ ἄνθρωπος, πού ἔσπασε τά φράγματα τοῦ ἥχου καί τοῦ ἀτόμου καί ξέρομε σήμερα, ὕστερα ἀπό τή Χιροσίμα καί τό Τσέρνομπιλ, πόσο μᾶς στοιχίζει αὐτό τό σπάσιμο, ὁ ἄνθρωπος, λέμε, σπάζει κι ὅλα τά φράγματα τῶν ἠθικῶν νόμων τῆς ζωῆς.

Ἄπλητος, ἀδίστακτος, βιαστής, λεπλατεῖ καί μολύνει τόν κόσμο καί τή ζωή κι αὐτό τό ὀνομάζει ἐλευθερία καί πρόοδο.

Ἐπισημαίνομε ἰδιαίτερα τό θέμα τῆς ἐλευθερίας καί καταγγέλλομε τή σπατάλη τῆς.

Ναί, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος.

Ἡ χριστιανική μας ἀνθρωπολογία, Βιβλική καί παραδοσιακή, συγκεντρώνεται σ' αὐτή τή βασική θέση: Ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε ἐλεύθερος, καί ἡ ἐλευθερία του εἶναι σεβαστή κι ἀπό τόν ἴδιο τό

Θεό.

Ἀλλά ἡ ἀνθρωπολογία αὐτή παραθέτει καί κάποια μικρή ἐμπειρία. Ἡ κατάχρηση, ἡ ὑπερκατανάλωση τῆς ἐλευθερίας ὀδηγεῖ στήν ἀμαρτία. Στή μόνωση καί στέρψη τῆς ἐλευθερίας.

Κι ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, μέ τή φόρα πού ἔχει νά σπαταλᾷ καί νά μολύνει τά ἀγαθά τοῦ φυσικοῦ κόσμου, σπάζει καί τά φράγματα τῆς ἐλευθερίας του. Στήν ἰδιωτική του ζωή δέν θέλει νά ἔχει κανένα ὄριο καί κανένα φραγμό στίς ὀρμές καί τά πάθη του.

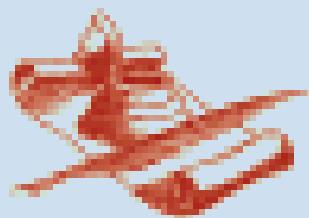
Καί στήν κοινωνική του συμπεριφορά ἡ ἴδια τακτική: Θέλει τήν ἐλευθερία μόνο γιά τόν ἑαυτό του κι ὄχι γιά τούς ἄλλους. Φωνάζει, ἐπαναστατεῖ γιά δικαιώματα, ἀλλά δέ θέλει νά ἀκούσει γιά καθήκοντα καί ὑποχρεώσεις. Παριστάνει τόν φιλελεύθερο καί τόν γενναῖο, ἀλλά δέν θέλει νά σπκώσει στούς ἄμους του καμμιᾷ εὐθύνη.

Γι' αὐτό κι ὅ,τι βάζει φραγμούς στήν ἀκαλινωτή ἐλευθερία του: θρησκεία, οἰκογένεια, νόμος, παράδοση κ.λ.π., ὅλα τά συκοφαντεῖ καί ὅλα τά ἀπορρίπτει.

Τά θεωρεῖ ξεπερασμένα, κατεστημένα, ἀντιδημοκρατικά (τώρα στήν Ἑλλάδα, τά λέμε καί κουντικά).

Αὐτός εἶναι ὁ «φιλελεύθερος» ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας, πού μέ τήν ὑπερκατανάλωση τῆς ἐλευθερίας του μολύνει καί ἐξανεμίζει τό μεγάλο αὐτό ἀγαθό ἀτόμων καί Λαῶν. Γιά νά χαθεῖ καί ἡ ἐλευθερία ἀπό τόν κόσμο. Γιά νά χαθεῖ καί ἡ ἀρετή ἀπό τόν κόσμο.

Γιά νά πέσει ἡ ἀνθρωπότητα ποιός ξέρει σέ ποιο βάραθρο, σέ ποιά νέα βαρβαρότητα. Καί τό πνευματικό χάος εἶναι ἤδη στήν πόρτα μας.

Η ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

«πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει»
(Ρωμ. 8, 22)

Τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτου
Ἰγνατίου Χατζηνικολαίου
Θεολόγου-τ. Γυμνασιάρχου-Ἀκαδημαϊκοῦ
Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱ. Μ. Κισάμου & Σελίνου

Ἡ ἑορτὴ τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, πού τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία μας καὶ ἐορτάζει ὁ ὀρθόδοξος χριστιανισμὸς τὴν 14ην Σεπτεμβρίου, μᾶς φέρνει στὰ παθήματα καὶ τοὺς σταυρούς τοῦ καθενός μας, ἀφοῦ βέβαια φέρομε στὴν μνήμη καὶ στὴν καρδιά μας τὸ Σταυρικὸ Μαρτύριο τοῦ Χριστοῦ.

Μᾶς φέρνει στὴν κτηνωδία καὶ ἀναληθσία τῶν Γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων, τῶν στρατιωτῶν καὶ τοῦ ὄχλου. Ἀσυγκίνητοι, ἀπαθεῖς ἀκόμη καὶ οἱ ἀπλοὶ ἄνθρωποι. Χάθηκε ἀπὸ τὴν ψυχὴ τους καὶ αὐτὸ τὸ στοιχειῶδες ἀνθρώπινο αἴσθημα τῆς συμπάθειας.

Ἕνθα ὅμως καὶ κάποιοι πού δέν τοὺς μιμεῖται: Εἶναι ἡ φύσις! Αὐτὴ διαμαρτύρεται. Ξεσπᾷ σὲ θρηνο συγκινητικὸ, πρωτοφανῆ.

Ἄς παρακολουθήσομε αὐτὴν τὴν διαμαρτυρία, ὅπως τὴν περιγράφουν τὰ ἱερά Εὐαγγέλια:

Ὁ ἥλιος ἀποσύρει τὸ φῶς του. Κρύβει τίς ἀχτῖνες του. Ἦταν μεσημέρι. Καὶ ὅμως ἔγινε πηχτὸ σκοτάδι. Ὁ βασιλιάς τῶν ἄστρων θέλει νὰ σκεπάσει τὸ ἀνοσιούργημα τῶν σταυρωτῶν. Δέν ἀνέχεται, τὸ φῶς πού τοῦ ἔδωσε ὁ φωτοδότης, νὰ φωτίζει ἕνα τέτοιο ἔγκλημα, (Ματθ. 27,45) καὶ Λουκᾶ 23, 44-45).

Ἡ γῆ σείεται. Δέ μπορεῖ νὰ σηκώσει τὴν προσβολὴ καὶ τὸν κατεξευτελισμὸ τοῦ Δημιουργοῦ της. Ἀναταράσσεται. Καί, ἐνῶ οἱ ἀνθρώπινες καρδιές μένουν ἀσυγκίνητες, οἱ σκληρές πέτρες σκίζονται! (Ματθ. 27,51).

Τὰ μνημεῖα ἀνοίγουν διὰ πλάτα. Ὁχι, δέν θέλουν νὰ κρατήσουν νεκρὸ τὸν Ἀρχηγὸ τῆς ζωῆς. Σέ ἔνδειξη διαμαρτυρίας ἐπιστρέφουν καὶ τοὺς νεκρούς πού κρατοῦσαν τόσα χρόνια. (Ματθ. 27, 52-53).

Ὁ μεγάλος ναὸς στὸν λόφο τῆς Σιών, σείεται κι αὐτός. Τὸ καταπέτασμά του, χωρὶς νὰ τὸ ἀγγίξει ἀνθρώπινο χέρι σκίζεται ἀπὸ πάνω ἕως κάτω. (Ματθ. 27, 51, Μάρκ. 16,38, Λουκ. 23,45). Εἶναι καὶ αὐτὸ μία πρᾶξις ἐντόνου διαμαρτυρίας γιὰ τὸ ἔγκλημα πού ἔκαναν οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ ἱερεῖς, ὁ λαός, ὅλοι

ἐκεῖνοι πού ἔμπαιναν καθημερινὰ στὸν ναὸν μὲ ὑποκριτικὴ εὐσέβεια. Οἱ εὐσεβοφανεῖς ὑποκριτές κάθε κοινωνικῆς στάθμης. Οἱ εὐκαιριακοὶ θεομπαῖχτες καὶ γλύφτες τῶν ἐχόντων καὶ κατεχόντων.

Οἱ πέτρες, οἱ τάφοι, ὁ ἥλιος, ὁ ναὸς καὶ τὸ καταπέτασμά του - ἡ ἄλλογη φύσις - διαμαρτύρεται. Πάσχει, «συστενάζει καὶ συνωδύνει», γιὰ τὸν ἐσταυρωμένον Βασιλιά της. Καὶ οἱ ἄλογοι ἄνθρωποι μένουν ψυχροί. Εἰρωνεύονται καὶ χλευάζουν τὸν ἐσταυρωμένον τότε καὶ σήμερα... (Ματθ. 27, 39-42 καὶ Μάρκ. 15, 29-31).

Ἄν ἡ νεκρὴ φύσις εἶδε μὲ δέος καὶ ἐξεδήλωσε τόσο πανηγυρικὰ καὶ ἔντονα τὴν θλίψη της καὶ τὴν ὀδύνη της, ἀληθεια, τί πρέπει νὰ κάνομε ἐμεῖς; Θά μένομε ἀκόμα ψυχροὶ ἀπέναντι στὸν ἐσταυρωμένον καὶ στοὺς συνανθρώπους μας; Κι αὐτές οἱ πέτρες ράγισαν, οἱ δικές μας καρδιές θά παραμένουν ἀράγιστες; Ἡ ψυχρότης καὶ ἡ ἀναληθσία ἀκόμα θά εἶναι τὸ γινώρισμά μας; Ἀκόμα ὁ ἑαυτοῦλης μας θά εἶναι ὁ «Κύριος καὶ Θεός» μας καὶ ὄχι ὁ ἐσταυρωμένος; Ἀκόμα θά ἀρκούμεστε στό πανηγύρι καὶ τὴν νηστεία τῆς ἐορτῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ δέν θά ἔχομε καμμιά σχέση μὲ τὸν ἐσταυρωμένον; Καμμιά σχέση μὲ τὸ κήρυγμα καὶ τὰ παθήματά Του; Ἀκόμα θά ἀνεχόμεστε νὰ πάσχει ὁ Δίκαιος καὶ Ἀναμάρτητος ἀπὸ τίς ἁμαρτίες μας, τὰ πάθη μας, τίς κακίες μας, τὴν ὑλοφροσύνην καὶ τὸν φαρισαϊσμὸν μας; Δέν θά ἐπαναστατήσομε κατὰ τοῦ παρανόμου - ὡς πρὸς τὸν Θεῖον νόμον - ἑαυτοῦ μας; Καμμιά ἀντίδρασις; Καμμιά ἠθικὴ ἐπανάστασις; Καμμιά διαμαρτυρία μας πρὸς τὸν κακὸν ἑαυτὸν μας καὶ τοὺς ὁμοίους του;

Ἐνώπιον τοῦ Σταυροῦ

«Εἶς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανε... ἵνα οἱ ζῶντες μηκέτι ἑαυτοῖς ζῶσιν, ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγερθέντι».

(Β΄ Κορινθ. 5,15)

Ἦρή συγκίνηση καὶ πλήθος συναισθημάτων διαπερνοῦν τὴν καρδιά κάθε συνειδητοῦ χριστιανοῦ, ὅταν πιστεύει καὶ ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Κύριος καὶ Θεός μας, ὁ ἐκτός ἀμαρτίας ὑπάρχων, ἔπαθε ὑπὲρ ἡμῶν, μᾶλλον ἀντὶ ἡμῶν καὶ ὡς ἀντιπρόσωπος ὀλοκλήρου τοῦ ἀνθρώπινου γένους ὑπέμεινε τὰ φρικτὰ ἐκεῖνα παθήματα καὶ τὸν ἐπονείδιστο καὶ ὀδυνηρό διὰ Σταυροῦ θάνατο.

Ὁ ἀναμάρτητος ἀνέλαβε τὴν ἐνοχή τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἄκρα ἀγαθότητα καὶ ἀγάπη Του πλήρωσε τὸ τίμημα τοῦ δικοῦ μας χρέους.

Ὁ Χριστός ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ! «Ὁ ὥραϊος κάλλει παρά τούς υἱούς τῶν ἀνθρώπων... οὐκ ἔχει εἶδος οὐδὲ κάλλος», (Ἡσαιου, νγ΄2,4) ἀλλὰ εὐρίσκεται «ἐν πόνῳ, ἐν πληγῇ καὶ ἐν κακώσει». Ἐκεῖνος ἐπτώχευσε, γιὰ νὰ πλουτίσουμε ἐμεῖς. Καταδικάσθηκε ὁ Ἅγιος, γιὰ νὰ δικαιωθοῦν οἱ ἀμαρτωλοί. Ἀπέθανε ὁ δίκαιος, γιὰ νὰ ζήσουν οἱ ἔνοχοι. Τραυματίστηκε ὁ ἀπαθής, «ἵνα τῷ μῶλωπι αὐτοῦ πάντες ἰάθημεν». Ἀλήθεια πόση εὐγνωμοσύνη ὀφείλομε στὸν φιλόανθρωπο Χριστό! Πόση ὑποχρέωση ἐπιβάλλει σέ ἐμᾶς ἡ ἄπειρη ἀγάπη Του. Πόση χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση πλημμυρίζει τὴν ψυχή κάθε ὀρθοδόξου χριστιανοῦ ἀτενίζοντας ὑψούμενον τὸν Τίμιο Σταυρό Του, διὰ τοῦ ὁποῦ μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὴν πλάνη, μᾶς ὀδήγησε πρὸς τὴν ἀλήθεια, μᾶς συμφιλίωσε μετὰ τοῦ Θεοῦ, μᾶς ἀνέσυρε ἀπὸ τὸ βάραθρο τῆς κακίας καὶ μᾶς ἀνύψωσε εἰς τὴν δόξα τῆς ἀρετῆς.

«Σταυρός ὁ φύλαξ πάσης τῆς οἰκουμένης... Σταυρός πιστῶν τὸ στήριγμα, Ἀγγέλων ἡ δόξα καὶ τῶν δαιμόνων τὸ τραῦμα», ψάλλει ἡ ἐκκλησία μας, γιὰ νὰ ὑπομνήσει στὸ λαό της τὸ μέγεθος τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης καὶ τίς δωρεές οἱ ὁποῖες πηγάζουν ἐκ τοῦ Σταυροῦ.

Ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος φυτεύτηκε ἐπὶ τὸν κρανίου τόπον, εἶναι ἐκεῖνος πού παρέχει ἀενάως τούς πλούσιους πνευματικούς του καρπούς, ἐκεῖνος πού στηρίζει, ἐκεῖνος πού δοξάζει, πού ὑψώνει καὶ χαρίζει στὴν πεπτωκυῖα φύση τὴν χαρὰ, τὴν μακαριότητα καὶ τὴν αἰώνια ἀπόλαυση.

«Σταυρός ὑψοῦται καὶ κόσμος ἀγιάζεται». Ὁ ἄνθρωπος, ἡ φύση, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρη ἡ κτίση ἀγιάζεται ἀπὸ τὸ Σταυρό τῆς ἀγάπης, τῆς παναγάπης, τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς σωτηρίας. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος, ἡ κορωνίδα τῆς δημιουργίας, ὁ ὁποῖος εἶναι πλασμένος «κατ' εἰκόνα» Θεοῦ, θέσει ὡς πρωταρχικό στόχο στὴ ζωὴ του τὸ «κατ' ὁμοίωση», ὅταν προσαρμολοθεῖ πρὸς τὸ θεῖο θέλημα καὶ βιώσει τὴν Σταυροειδῆ ἀγαπητικὴ σχέση μετὰ τοῦ Θεοῦ, ὅταν στερήσει λίγο ἀπὸ τὸν ἑαυτό του τὸ «ἐγώ» καὶ μάλιστα τὸ ἀντίθετο πρὸς

**Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβυτέρου
Ἐμμανουὴλ Μπαριωτάκη
Ἄρχιερ. Ἐπιτρόπου Ἱ. Μητροπόλεως**

τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐναντίο πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τότε σίγουρα θὰ γευτεῖ τὰ Σταυρικά ἀγαθὰ καὶ θὰ καταστήσει τὸν ἑαυτό του ἐνεργὸ Σταυρὸ τῆς ἀγάπης, τῆς θυσίας, τῆς προσφορᾶς. Μέσα ἀπὸ τὸν Σταυρικό αὐτὸ ἀγιασμό θὰ λυτρώσει καὶ θὰ ἐλαφρύνει τούς πάσης φύσεως ἀνθρώπινους σταυρούς τῆς ζωῆς του, οἱ ὁποῖοι τὸν ταλαιπωροῦν, τὸν συνθλίβουν καὶ τὴν καθιστοῦν ἀνυπόφορη.

Θὰ μποροῦσε, νὰ ἐρωτήσῃ κάποιος: «Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἀγιάσει τὴν ζωὴν ἀπὸ τὴν σταυρική ἀγάπη καὶ τὴν προσαρμολοθεῖ στὸ θεῖο θέλημα, τότε θὰ σταματήσουν οἱ προσωπικοὶ του σταυροί»; Ἀσφαλῶς ὄχι τελείως, διότι ἀπὸ τὴν στιγμή κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος παρήκουσε καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ θεῖο θέλημα, ἡ ἀνθρώπινη φύση ἐγίνε ἀσθενής, εὐάλωτη καὶ ἐπιρρεπὴς στὸν πόνο, τὴν ἀρρώστια, τὴν πίκρα καὶ τὴν ἀποτυχία. Ὅμως οἱ δυσκολίες τῆς ἀνέχειας, τῆς χρεοκοπίας, τοῦ ἄγχους καὶ τῆς στέρησης, οἱ ὁποῖες διαπερνοῦν ὡς ρομφαία τὴ ζωὴν καὶ οἱ ὁποῖες προέρχονται συνήθως ἀπὸ τὴν ἀπληστία, τὴν φιληδονία, τὴν φιλαργυρία καὶ τὴν φιλοδοξία του, θὰ περιορισθοῦν ἢ καὶ θὰ διορθωθοῦν, ἀφοῦ πλέον φωτισμένος ἀπὸ τὴν λάμψη τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Θεϊκῆς ἀγάπης, θὰ ζεῖ ὄχι γιὰ τὴν δική του καλοπέραση, ἀλλὰ γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὴν πρόοδο τοῦ συνόλου.

Στὶς περιπτώσεις τῶν ἀναπόφευκτων δυσκολιῶν πού ἡ ζωὴ τοῦ ἐπιφυλάσσει, θὰ ἀντλεῖ τὴν δύναμη καὶ τὸ θάρρος πού χρειάζεται ἀπὸ τὴν σταυρική ἀγάπη καὶ θὰ τίς ἀντιμετωπίζει ὡς ἄλλος ἥρωας καὶ μάρτυρας σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

Ὅταν ὁ Κύριος ἐξαντλημένος ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ Σταυροῦ Του ἔπεσε, κάποιος Σίμων Κυρηναῖος ἔβαλε τούς ὄμους του καὶ Τοῦ πρόσφερε τὴν πολυτιμότερη βοήθεια-προσφορά καὶ ἀγάπη. Ἀλήθεια πόσο αὐτὴ τὴν προσφορά καὶ ἀγάπη ἔχει ἀνάγκη ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος! Πόσο χρειάζεται τὴν χάρι τοῦ Σταυροῦ καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Ἐσταυρωμένου Λυτρωτοῦ; Πόσο ἀναζητᾶ καὶ ψάχνει συνοδοιπόρους καὶ Κυρηναίους, γιὰ νὰ μοιραστεῖ μαζί τους, τούς πολλούς καὶ ποικίλους σταυρούς τῆς ζωῆς του;

Ἀδελφοί καὶ πάλι ἐνωπιόν μας ὑψώθηκε ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ ὑπομνήσει σέ ἐμᾶς τὸ καθῆκον τῆς θυσίας καὶ τῆς προσφορᾶς, ἀλλὰ καὶ τὸ πέλαγος τῆς ἀγάπης, τῆς χάριτος καὶ εὐλογίας Του.

Ἄς πλησιάσουμε τὴν ἀγάπη Του, ἄς γευθοῦμε τὴν πλημμύρα τῶν δωρεῶν Του, ἄς ἀσπασθοῦμε τὰ πληγωμένα πόδια Του καὶ σίγουρα θὰ τὸν ἀκούσουμε νὰ ψελλίζει. "Παιδί μου, Θάρρος. Μὴν ἀποκάμεις, προχώρει, εἶμαι κοντά σου, σέ ἐνισχύω, σέ ἀκολουθῶ".

Ἡ οἰκονομική κρίση δέν μπορεί νά γονατίσει τόν ἑλληνισμό

Ἀπό καιρό γίνεται συστηματική προσπάθεια ἀπό ὀρισμένες γνωστές ομάδες νά διασαλευθεῖ ἡ μακραίωνη καί ἐνιαία πνευματική καί πολιτισμική ἱστορία τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων. Μέ συντονισμό, ἐμπάθεια καί ἀτεκμηρίωτες θέσεις γίνεται σφοδρός ἀγώνας κατά τῆς δύο χιλιάδες χρόνια δυνατῆς παρουσίας τοῦ χριστιανισμοῦ στόν ἑλληνικό κόσμο. Θέλουν ἐπίμονα νά μᾶς ποῦν καί νά μᾶς πείσουν ὅτι ὁ χριστιανισμός εἶναι ξένος πρὸς τήν παράδοσή μας καί προσπαθοῦν

Τοῦ Μοναχοῦ Μωυσέως, Ἀγορείτου

νά ἐπαναφέρουν τό μυθικό δωδεκάθεο. Τίς ιδέες αὐτές παρουσιάζουν διανοητές, ἀρθρογράφοι καί ὁμιλητές μέ φαιδρά ἐπιχειρήματα. Ἄς σημειωθεῖ παρενθετικά πῶς τό δωδεκάθεο τό ἀμφισβητοῦσαν ἀκόμη καί οἱ μεγάλοι, ἀρχαῖοι Ἕλληνες φιλόσοφοι, λέγοντας πῶς δέν εἶναι δυνατόν τό θεῖο νά εἶναι ἐμπαθές. Οἱ μοντέρνοι αὐτοί ἄθεοι βρῆκαν καταφύγιο σέ θεούς μέ μίση, κακίες, ζηλοφθονίες, φονικά καί ἄγια πάθη.

Ζαφνικά οἱ ἄθεοι ἔγιναν πιστοί θεῶν ἀπίστων. Ἔχουν μεγάλη ἔχθρα καί ἐκδικητικότητα κατά τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τῶν Χριστιανῶν καί δέν χάνουν καμία εὐκαιρία νά κατηγορήσουν καί νά συκοφαντήσουν. Φθάνουν μάλιστα εὐκολά νά διαγράψουν τήν πλοῦσια σέ προσφορά καί ἐπιτεύγματα Ἑλληνοχριστιανική περίοδο. Νά ταυτίζονται μέ τούς ἐχθρούς τῆς φυλῆς μας, τούς κατηγορούς τοῦ βυζαντινοῦ θαύματος. Θέλουν νά μᾶς πείσουν μέ ἀποδεικτικά στοιχεῖα ἀνύπαρκτα ὅτι ὁ Χριστιανισμός εἶναι μέγας ἐχθρός του Ἑλληνισμοῦ.

Μιλοῦν γιά ἐβραιογέννητο καί ἐβραιοκίνητο Χριστιανισμό, πού καταπιέζει μέχρι σήμερα τούς Ἕλληνες. Ὅλοι αὐτοί κινοῦνται μέ ἄνεση ἀνεόχλητοι, θέλοντας νά διχάσουν τόν ἑλληνικό λαό, νά τόν κάνουν νά ἀρνηθεῖ τήν πίστη του. Πρὸς τοῦτο χρησιμοποιοῦν ὅλα τά μέσα πρὸς ἐπιηρεασμό τῶν ἀδαῶν.

Σέ μία περίοδο πού ἡ χώρα μας ἔχει μεγάλη ἀνάγκη ἀπό ἐνότητα καί σύμπνοια, ἀνίερους ἐνέργειες, ὅπως αὐτές, πού τίς τορπιλίζουν, θά πρέπει νά εἶναι καταδικαστέες. Ὁ καθηγητής κ.

Λ. Σκόντζος ὀρθά ἀναφέρει πῶς “εἶναι βεβαίως ἀπαράδεκτο κάποιιο πολίτης νά μονοπωλοῦν τόν τίτλο τοῦ Ἕλληνα, εἴτε μέ βάση τίς θρησκευτικές τους ἰδιαιτερότητες εἴτε μέ βάση τίς πολιτιστικές τους ἐπιλογές. Εἶναι ἐπίσης ἀπαράδεκτο νά ὀρίζεται ὡς Ἕλληνας ὁ ὀπαδός τῆς ἀρχαίας θρησκείας, τήν ὁποία εἶχαν ἀποκηρύξει ὀριστικά οἱ Ἕλληνες ἐδῶ καί δεκαεξί αἰῶνες καί νά ἀπαιτεῖται ἡ ἀφαίρεση τῆς Ἑλληνικότητας ἀπό τόν πιστό τῆς Ὀρθοδοξίας, ἡ ὁποία ὑπάρχει, ὡς δευτέρα φύση στόν ἑλληνικό λαό, χωρίς διακοπή ἐδῶ καί χίλια ἑξακόσια χρόνια!”

Οἱ πλεῖστοι τῶν θεμελιωτῶν τοῦ Νεοελληνικοῦ κράτους ἦταν πιστά τέκνα τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας. Τά φληναφήματα τηλεοπτικῶν ἐκπομπῶν δέν μπόρεσαν νά πείσουν τούς σοβαροῦς μελετητές τῆς ἱστορίας, πού δέν φοροῦν ἔγχρωμα γυαλιά. Ἐφθασαν νά κατηγορήσουν τόν στρατηγό Μακρυγιάννη ὡς παρανοϊκό. Ἡ ἀγαστή συμπίεση Κράτους καί Ἐκκλησίας ἐνοχλεῖ ὀρισμένους ἀρκετά καί γι’ αὐτό θέλουν νά τήν τορπιλίσουν. Ἡ Ἐκκλησία πάντως θά πρέπει νά εἶναι ἔτοιμη γιά τά πάντα. Ὁ γνήσιος καί ἀφανάτιστος πατριωτισμός ἀπό παλαιά καί μέχρι σήμερα γέρνει πρὸς τή μεριά τῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν. Οἱ χριστιανοί πρῶτοι σέβονται τήν ἱστορία, τήν παράδοση τόν πολιτισμό, τό ἔθνος. Δέν ὑπάρχουν στοιχεῖα, γιά νά κατηγορηθοῦν οἱ Χριστιανοί γιά κάτι τέτοιο. Εἶναι συνήθως φιλόνομοι, φιλήσυχτοι, πολύτεκνοι, τίμιοι, εἰλικρινεῖς καί μέ φόβο Θεοῦ.

Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι πάντοτε ὑπέρ τῆς μελέτης, τῆς γνώσεως, τῆς ἐπιλογῆς, τῆς προόδου, τῆς ἐλευθερίας καί τοῦ σεβασμοῦ τοῦ ἄλλου. Δέν μισεῖ κανένα, δέν ἐχθρεύεται ποτέ κάποιον, εἶναι ἀρχοντική, στοργική μητέρα, τροφός τοῦ γένους. Ἔχει πανανθρώπινο χαρακτήρα, οἰκουμενική διάσταση, σεβάσμια αἴγλη. Τό ἴδιο καί ὁ ἑλληνισμός.

Ἡ οἰκονομική κρίση στήν Ἑλλάδα δέν μπορεί νά γονατίσει τόν ἑλληνισμό.

Εἶναι γεγονός πῶς τό κράμα, τό μείγμα καί ἡ σύνθεση Ὀρθοδοξίας καί ἑλληνισμοῦ γέννησε κατόρθωμα πολιτισμικά ὑψηλό, πού ἡ λαμπρότητά του ἀστράφτει σέ ὅλη τήν πολιτισμένη οἰκουμένη.

Πηγή: Ἐφημερίδα "Μακεδονία"

Δέν είναι ούτε η ούρά ούτε τό αυτί του ἑλέφαντα

Τώρα τά τελευταία δέκα - δεκαπέντε χρόνια - γίνονται εισηγήσεις από όρισμένους κύκλους πολιτικῶν κυρίως κομμάτων καί ἀποκομμάτων, ἀνεξαρτήτως πολιτικῆς ἀποχρώσεως, πού προσπαθοῦν νά ἐπιβληθοῦν στό Ὑπουργεῖο Παιδείας κ.λπ., ὥστε νά μετατραπεῖ τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ἀπό μάθημα πού ἀσχολεῖται εἰδικά μέ τόν Χριστιανισμό σέ μάθημα Ἱστορίας τῶν Θρησκευμάτων. Ἄν καί ἀπό παλιά εἶχαν εἰσαχθεῖ βασικά στοιχεῖα Θρησκευμάτων νά διδάσκονται στή Β΄ τάξη τοῦ Λυκείου. Αὐτό ὅμως δέν τούς ἔφθανε.

Γιατί; διερωτῶνται, οἱ ἀνοικτόμυαλοι αὐτοί φωταδιστές, νά ἐγκλωβίζεται τό μυαλό τοῦ μαθητῆ μόνο στή Χριστιανική θρησκεία καί νά μή μάθει καί γιά τά ἄλλα θρησκεύματα, ὥστε νά μπορέσει ὁ ἴδιος ἄν θέλει νά διαλέξει ὅποιο τοῦ ἀρέσει ἢ ἀκόμη καί νά μήν διαλέξει κανένα. Ἄν θέλει νά μείνει χωρίς θρησκεία, νά μήν πιστεῦει πουθενά. Αὐτοί οἱ δεῖλαιοι καί ἀνιστόρητοι εἶναι σύν τοῖς ἄλλοι καί φαιδροί.

Γιά τό ὅτι εἶναι ἀνιστόρητοί τούς τά λέει τόσο καλά ὁ Πλούταρχος, ὥστε κανεῖς ἄλλος δέν μπορεῖ νά τούς τά πεῖ τόσο ρεαλιστικά μέσα ἀπό τήν ψηλαφητή ἱστορική πραγματικότητα καί ἄν θέλει, ὅποιος θέλει, μπορεῖ νά τό διαπιστώσει ἀπό ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερα. Εἶναι ὅμως καί γελοῖοι. Καί γιά τοῦ λόγου τό ἀληθές, θά παραθέσομε τήν παραβολή τῶν τυφλῶν καί τοῦ ἑλέφαντος, ὅπως τόν περιγράφει, περιληπτικά βέβαια, ὁ Η. De Glasenapp, στό βιβλίο του «Παγκόσμιος Ἱστορία τῶν Θρησκευμάτων».

Ζοῦσε κάποτε, λέει ἡ παραβολή, σίς βόρειες Ἰνδίες ἕνας βασιλιάς, πού διέταξε τόν ὑπηρέτη του:

«Μάζεψε στό ἴδιο μέρος ὄλους τούς ἐκ γενετῆς τυφλούς τῆς πόλης», τοῦ εἶπε. Ὅταν ἔγινε αὐτό ἔφερε καί ἕνα ἑλέφαντα καί τόν ἔστησε μπροστά τους. Σέ ἄλλους ἔδωσε νά ψηλαφίσουν τό κεφάλι, λέγοντας: «Νά πῶς εἶναι ἕνας ἑλέφαντας», σ' ἄλλους ἔδωσε νά ψηλαφίσουν τ' αὐτί, ἢ τούς καυλιόδοντες, τήν προβοσκίδα, τό στέρνο, τό πόδι, τά νῶτα, τήν οὔρα, τίς τρίκες τῆς οὔρας. Ἐπεῖτα τούς ρώτησε: «Πῶς εἶναι ἕνας ἑλέφαντας»; Αὐτοί πού εἶχαν ψηλαφίσει τό κεφάλι δήλωσαν: «Μοιάζει μέ ἕνα δοχεῖο», αὐτοί πού εἶχαν ψηλαφίσει τό αὐτί: «Μοιάζει μέ ἕνα πλεγμένο καλάθι, γιά νά λιχνίζουν τά δημητριακά»,

*Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβυτέρου
Εὐαγγέλου Παχυγιαννάκη, Ἀρχιερ. Ἐπιτρόπου
τῆς Ἱ.Μ. Πέτρας & Χερρονήσου*

αὐτοί πού εἶχαν ψηλαφίσει τόν καυλιόδοντα: «Μοιάζει μ' ἕνα ὑνί», αὐτοί πού εἶχαν ψηλαφίσει τό στέρνο: «Μοιάζει μέ τό ὑπερῶο σπιτιοῦ», αὐτοί πού εἶχαν ψηλαφίσει τό πόδι: «Μοιάζει μ' ἕνα στύλο», αὐτοί πού εἶχαν ψηλαφίσει τήν οὔρα: «Μοιάζει μέ μία σκούπα». Καί φωνάζοντας μέ ἐπιμονή: «Ὁ ἑλέφαντας εἶναι ἔτσι κι ὅχι ἀλλιῶς», τσακώθηκαν, γρονθοκοπήθηκαν μεταξύ τους, πρὸς μεγάλη διασκέδαση τοῦ βασιλιᾶ κι ἐκείνων πού ἤρθαν νά θαυμάσουν τό θέαμα!

Τό κεντρικό νόημα τῆς παραβολῆς εἶναι προφανές. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει μέσα του ἔμφυτη τή ροπή πρὸς τό θεῖον. Ἄναζητᾷ τόν Θεό. Νά τόν βρεῖ, νά τόν ψηλαφίσει καί ἐπειδή αὐτό εἶναι ἀδύνατο στόν ἄνθρωπο, ὁ Θεός, πού ἔχει φυτέψει μέσα στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου αὐτόν τόν ἀσίγαστο πόθο, ἀπεφάσισε ὁ ἴδιος νά γίνει ἄνθρωπος «ὁμοιοπαθῆς μέ τόν ἄνθρωπον κατά πάντα», ὁρατός καί ψηλαφητός, «πλὴν τῆς ἁμαρτίας». Καί μέχρι τότε, πρὶν τήν Ἐνσάρκωση τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὁ ἄνθρωπος ἔπλαθε ψευδοθεούς, εἰδῶλα, κατά τήν φαντασία του, ἀνθρωπομορφικά, κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσή του, μέ ὅλα τά πάθη καί τίς ἀρετές του: καλοῦς, κακοῦς, ζηλιάρηδες κι ἐκδικητικούς, ἔκδοτους σίς ἡδονές καί τά πάθη τῆς σάρκας. Στό τέλος βαρέθηκε, καί τό δαιμόνιο πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων, τό «δαισιδαιμονέστερο» πάντων ἀνθρώπων κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο, ἔστησε κι ἕνα βωμό στόν Ἄγνωστο Θεό.

Αὐτό τόν «Ἄγνωστο Θεό» ἤλθε νά καταγγεῖλει στόν Ἑλληνικό λαό καί νά φανερώσει στό ἀνήσυχο πνεῦμα του, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Καί ἀπό τότε μυριάδες ἀνθρώπων τόν ἔνωσαν κοντά τους καί τόν εἶδαν καί τόν ψηλάφισαν καί τόν ἀγάπησαν καί σταυρώθηκαν καί μαρτύρησαν καί ἔχυσαν τό αἷμα τους μέ πίστη κι ἐλπίδα στήν ἀνάσταση τοῦ Σαρκωθέντος, Σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος Χριστοῦ. Ἀκόμη καί σήμερα καί ὡς τή συντέλεια τοῦ αἰῶνος θά ὁμολογοῦν οἱ πιστές καρδιές, ὅπως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «*Ποῖός θά μπορέσει ποτέ νά μᾶς χωρίσει ἀπό τήν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμός ἢ λιμός ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;*» (Ρωμ. 8,35). Καί, ὅμως, αὐτόν τόν προσωπικό Θεό, πού μᾶς δίδαξαν μέ τή ζωή τούς οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας καί οἱ Πατέρες μας θέλουν νά θρησκαιοποιήσουν οἱ σύγχρονοι ἑλληνόφωνοι τῆς παγκοσμιοποιημένης κουλτούρας - τί Χριστός, τί Βούδας, τί Ἀλλάχ!

Ἄλλά ὁ Θεός τῆς πίστεώς μας δέν εἶναι οὔτε ἡ οὔρα, οὔτε τό αὐτί τοῦ ἑλέφαντα. Εἶναι ὁ προσωπικός Θεός τῆς ἀγάπης, πού Γεννήθηκε γιά μᾶς, Σταυρώθηκε γιά μᾶς, Ἀναστήθηκε γιά μᾶς, πού Τόν πιστεύομε καί Τόν περιμένομε «*πάλιν ἐρχόμενον κρῖναι ζώοντας καί νεκρούς, καί τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος!*»!

Ἀνακοινωθέν τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης

Ἡ Ἱερά Ἐπαρχιακή Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης, συνήλθε στό Ἡράκλειο σέ Τακτική Συνεδρία, τήν 17η Ὀκτωβρίου 2011, ὑπό τήν Προεδρία τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Εἰρηναίου.

Ὡς Ἱερά Σύνοδος ἐκφράζομε τόν ἔντονο προβληματισμό καί τή μεγάλη ἀγωνία μας γιά τά αὐξανόμενα προβλήματα καί τίς δυσκολίες πού ἀντιμετωπίζουν καθημερινά οἱ ἄνθρωποι μας, γνωρίζομε δέ στόν εὐσεβῆ λαό μας, ὅτι τό φιλανθρωπικό ἔργο, τό ὅποιο ἤδη ὑλοποιεῖται σέ ὅλες τίς Ἐκκλησιαστικές Ἐπαρχίες τῆς Κρήτης καί στίς περισσότερες Ἐνορίες, μέ τή μέριμνα καί τήν φροντίδα τῶν κατά τόπους Σεβ. Ἀρχιερέων, ἐντείνεται καί ἐπαυξάνεται, προκειμένου νά ἀνακουφισθοῦν, κατά τό μέτρον τοῦ δυνατοῦ, οἱ ἀνάγκες τοῦ δοκιμαζομένου λαοῦ μας.

Προσεχῶς, μάλιστα, ἡ Ἐκκλησία Κρήτης θά ἐκδώσει Δελτίο Τύπου, στό ὁποῖο θά ἀναφέρονται ἀναλυτικά οἱ παγκρήτιες ἐκκλησιαστικές φιλανθρωπικές δραστηριότητες τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, τῶν Ἱερῶν Μονῶν καί τῶν Ἐνοριῶν, ἡ προσφορά τους στό πολυσυζητημένο θέμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας καί ἡ καταβολή τῆς νόμιμης φορολογίας πρὸς τή Χώρα μας.

Ἡ Ἐκκλησία μας πάντοτε συμπορευόταν μέ τό λαό, πάντοτε ἦταν, εἶναι καί θά εἶναι Μητέρα τῶν ἀνθρώπων, θά ἀναζητεῖ δέ τρόπους καί δυνατότητες νά προσφέρει ἐλπίδα, ἐνδυνάμωση ψυχῆς, βοήθεια, ἀνάπαυση καί διέξοδο στά πολλά σημερινά ἀδιέξοδα, τά ὁποῖα ἀπειλοῦν τήν ἀνθρώπινη ζωή καί τήν ἀξιοπρέπεια τοῦ τόπου μας.

Ἔτσι καί τώρα, δέν ἀγνοοῦμε τήν δεινή κατάσταση στήν ὁποία ἔχουν περιέλθει πολλοί ἀδελφοί μας, δέν ἀδιαφοροῦμε γι' αὐτήν, ἀλλά συμπαραστεκόμαστε σ' ὅλους ἀνεξαιρέτως τούς ἀνθρώπους ἠθικά καί ὑλικά χωρίς καμμιά ἰδιοτέλεια καί σκοπιμότητα.

Ταυτόχρονα, ὡς Ἱερά Σύνοδος, ἐπιθυμοῦμε νά διατρανώσουμε τό μήνυμα ὅτι ὅλοι μαζί εἶναι ἀπαραίτητο νά συνταχθοῦμε καί νά ἐνωθοῦμε γιά τήν ὑπέρβαση τῆς κρίσεως αὐτῆς καί τήν γρήγορη ἀντιμετώπιση τῶν δυσκολιῶν μέ ἐνότητα, σύμπνοια, δύναμη καί ἐλπίδα στό Θεό.

Νά ἀναζητήσουμε στήν ἀγάπη γιά τόν πλησίον καί τόν συνάνθρωπό μας, τόν κατεξοχῆν τρόπο ὕπαρξης καί ζωῆς καί νά ἐπαναπροσδιορίσουμε τόν στόχο καί τόν σκοπό τῆς ζωῆς μας. Νά ἀλλάξουμε τρόπο σκέψης καί συμπεριφορᾶς καί νά ἀναζητήσουμε πρότυπα νέας ζωῆς καί κοινωνίας στίς πατρογονικές ρίζες μας.

Ἡ πίστη μας στήν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀγάπη καί τό χρέος μας πρὸς τήν Πατρίδα μας τήν Ἑλλάδα, θά μᾶς ἐπαναφέρουν στόν ἀγώνα καί τήν προσπάθεια, ὥστε γιά μία ἀκόμη φορά νά ξεπεράσουμε τή σημερινή δύσκολη κατάσταση καί νά ἐλπίσουμε σέ ἕνα καλύτερο αὔριο.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος, τέλος, δέχθηκε τόν Πρόεδρο καί τά Μέλη τῆς Ἐνώσεως Συνδέσμων τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης, καθὼς καί τά Μέλη τῶν Διοικητικῶν Συμβουλιῶν τους, ἄκουσε δέ μέ προσοχή, ἀγάπη καί πολλή κατανόηση τίς θέσεις, τούς προβληματισμούς καί τίς ἀγωνίες τους καί ἀνταλλάχθηκαν μεταξύ μας χρήσιμες ἀπόψεις.

Τό περιοδικό μας με τήν εὐκαιρία τῆς συμπλήρωσης 100 χρόνων ἀπό τό θάνατο τοῦ «Ἀγίου» τῆς Λογοτεχνίας μας, Ἀλέξανδρου Παπαδιαμάντη, δημοσιεύει σέ κάθε τεῦχος του, καθ' ὅλο τό ἔτος, καί ἓνα ἄρθρο ἀφιερωμένο στή ζωή καί τό ἔργο του.

Ἀλεξ. Παπαδιαμάντη

"Ἡ Φόνισσα"

Ο Παπαδιαμάντης μέσα ἀπό τά ἔργα του, μ' ἀγάπη καί συγκίνηση σκύβει καί περιγράφει τή Σκιάθο, τήν ὑπαιθρο, τίς ὁμορφιές τοῦ τόπου του.

Οἱ ἥρωες τῶν δημιουργημάτων του γυρνοῦν στούς δρόμους ἐξαπολυμένοι ἀπ' αὐτόν, μπαίνουν σέ σπιτάκια, σ' ἐκκλησίες, σέ πλοῖα, σέ κελιά, σέ κρασάδικα. Οἱ ἥρωίδες του εἶναι γυναῖκες τοῦ λαοῦ, παπαδιές, κῆρες

*Τῆς κ. Σοφίας Μυλωνάκη,
Φιλολόγου*

ναυτικῶν θαλασσοπνιγμένων, μαυροφορεμένες ἀρχόντισσες καρβοκυραίων, ἀρραβωνιαστικές ξενιτεμένων παλικαριῶν πού δέ θά γυρίσουν ποτέ ἢ πού θά γυρίσουν κάποτε. Εἶναι κοριτσάκια πού μαγεύονται ἀπό αὐλούς καί γλιστροῦν καί πέφτουν καί πνίγονται. Εἶναι γριές πού κάνουν ἄθελα καί θελητά μαζί, τό κακό καί τό ὀλέθριο. Ἄλλες πάλι, πού γυρίζουν ἀπό τό πλύσιμο τῶν ρούχων,

σκυμμένες περισσότερο ἀπό τήν ἔγνοια καί τίς ἀναμνήσεις παρά ἀπό τό βάρος τῆς ἀβασταγῆς τους. Εἶναι κοπελοῦδες, πού ἀρχίζουν νά κρυφοαγαποῦν καί σιγοτραγουδοῦν σέ ἓνα παράθυρο, Κυριακή βράδυ. Ἄλλες πού ἀγαποῦν ἀληθινά καί ἀναμένουν ἓνα πέρασμα, ἓνα καλησπέρισμα σιγαλινό, σάν ψιθύρισμα θαλασσινοῦ ἀέρα μέ ἀνησυχία καί πόνο. Εἶναι ἀκόμη δυστυχισμένες πού ἐγελάστηκαν, κακορίζικα θηλυκά πού δέ σεβάσθησαν ὄνομα καί οἶκον «ἴλεος γενοῦ Θεέ καί συγκώρει...». Εἶναι, εἶναι, εἶναι...

Καί οἱ ἄνδρες αὐτοί καί οἱ γυναῖκες αὐτές καί τά κορίτσια τά ἄλλα καί τά παιδιά ἐτοῦτα, ὅλοι αὐτοί καί ἄλλοι τόσοι νά ζοῦν τήν δικαίαν, αὐθύπαρκτη ζωή τους, τή ζωή τῆς ἡλικίας τους, τῆς ἰδιοσυγκρασίας τους, τῆς πνευματικῆς τους κατάστασης, τῆς ψυχικῆς τους διάθεσης, τῆς μοίρας τους τέλους πάντων.

Ξεχωριστό πάντως ἐνδιαφέρον ἀνάμεσα στούς ἥρωες αὐτούς προκαλεῖ ἡ Φόνισσα. Ἡ γυναῖκα αὐτή πού τοποθετεῖται ἔξω ἀπό τήν ἀνθρώπινη κοινωνία, καθώς εἶναι ἓνα πρόσωπο αἰνιγματικό καί ὀλοτέλα ξένο ἀπό τούς ἀφελεῖς νησιῶτες πού γεμίζουν τά ἄλλα διηγήματα τοῦ Παπαδιαμάντη.

Εἶναι ἡ ἱστορία μιᾶς γυναῖκας - θῦμα τῆς κοινωνίας πού σέ μιά στιγμή διαύγειας διαπιστώνει τή μοῖρα τῶν ἀνθρώπων καί θέλει νά τήν ἀλλάξει, γιατί νομίζει πώς ἔχει ταχθεῖ «ἄνωθεν» γι' αὐτήν τήν ἀποστολή.

Ἡ προσωπογραφία τῆς Φόνισσας κι ἓνα μέρος ἀπό τούς στοχασμούς της, πού διαμορφώνουν τήν προσωπικότητά της, ἀποκαλύπτονται στό ἀκόλουθο ἀπόσπασμα: «Ἡ Χαδοῦλα, ἡ λεγόμενη Φράγκισσα, ἡ ἄλλως Φραγκογιαννοῦ, ἦτο γυνή σχεδόν ἐξηκοντούτις, καλοκαμωμένη, μέ ἀδρούς χαρακῆρας, μέ ἦθος ἀνδρικόν, καί μέ δύο μικράς ἄκρας μύστακος ἄνω τῶν χειλέων της. Εἰς τούς λογισμούς της, συγκεφαλαιοῦσα ὅλην τήν ζωήν της, ἔβλεπεν ὅτι ποτέ δέν εἶχε κάμει ἄλλο τίποτε εἰμὴ νά ὑπηρετῇ τούς ἄλλους. Ὅταν ἦτο παιδίσκη ὑπηρετεῖ τούς γονεῖς της. Ὅταν ὑπανδρεύθη, ἐγινε σκλάβα τοῦ συζύγου της - καί ὁμως, ὡς ἐκ τοῦ χαρακῆρος της καί τῆς ἀδυναμίας ἐκείνου, ἦτο συγχρόνως καί κηδεμών αὐτοῦ. Ὅταν ἀπέκτησε τέκνα, ἐγινε δούλα τῶν τέκνων της, ὅταν τά τέκνα της ἀπέκτησαν τέκνα, ἐγινε πάλιν δουλεύτρια τῶν ἐγγονῶν της». Ὅλη της ἡ ζωή τῶν ἐξῆντα χρόνων, ὅλη της ἡ πείρα, τῆς εἶχε δεῖξει πώς τά κορίτσια γεννιοῦνται, γιά νά δυστυχοῦν καί ταυτόχρονα, γιά νά γίνονται αἰτία δυστυχίας στήν οἰκο-

γένειά τους. «*Ἡ συνήθης εὐχή της πρὸς τὰ μικρὰ κοράσια ἦτο νὰ μὴ σώσουν!... νὰ μὴν πᾶνε παραπάνω!*».

Ἔτσι συλλαμβάνει τὴν ἰδέα τοῦ φόνου τῶν μικρῶν κοριτσιῶν. Αὐτὴ ἡ ἰδέα θὰ γίνεи ἔμμονη, θὰ παρακολουθεῖ πάντοτε τίς σκέψεις της, θὰ τὴν ὀδηγήσει τέλος στοῦ πρώτο της ἔγκλημα: σὴν θανάτωση τῆς ἄρρωστης, νεογέννητης ἔγγονῆς της.

Ὁ Παπαδιαμάντης μᾶς δίνει μὲ θαυμάσιο τρόπο τὴ ψυχικὴ προετοιμασία τῆς Φραγκογιαννοῦς σ' αὐτὸν τὸν πρώτο φόνο. Μέσα σπὴν κούραση καὶ τὴ νύστα της, μέσα σὶς ἀναμνήσεις τῆς δύσκολης ζωῆς της, μέσα σὶς θλιβερὲς εἰκόνες τοῦ παρελθόντος, ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὸ σημαδιακὸ ὄνειρο τῆς δευτερότοκης κόρης της, πού εἶδε στὸν ὕπνο της, πὼς πέθανε τὸ νεογέννητο κοριτσάκι καὶ πὼς ἡ μάνα της εἶχε ἓνα μαῦρο σημάδι στὸ χέρι, ἐκτελεῖ αὐτὸ τὸ φόνο αὐτόματα, σχεδὸν ἀσυνείδητα.

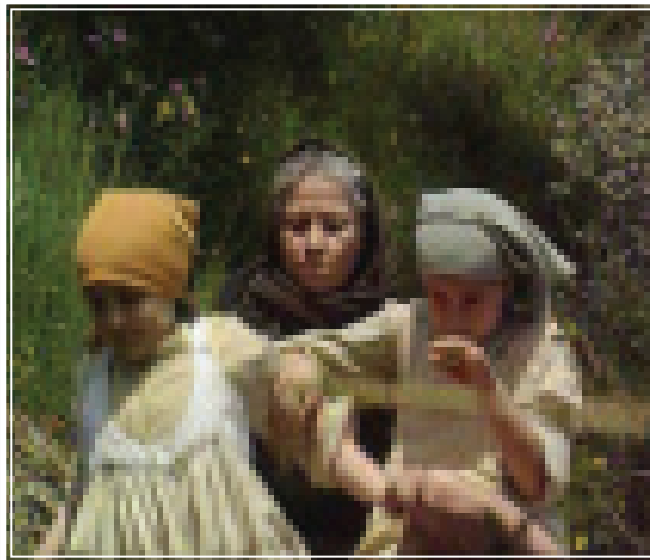
Τὸ πρῶτο βῆμα εἶχε γίνεи, ὁ δρόμος γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ τῆς κοινωνίας ἀπὸ τὸ κακὸ τῆς γέννησης τῶν κοριτσιῶν εἶχε ἀνοίξει γιὰ τὴ Φραγκογιαννοῦ, ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα θ' ἀκολουθήσει μιὰ σειρά ἐγκλημάτων πού γίνονται μὲ πιὸ σταθερὸ χέρι. Ἡ Φραγκογιαννοῦ θὰ σκοτώσει τρία κοριτσάκια, ὅμως ἡ τραγικὴ εἰρωνεία εἶναι πὼς οἱ ἀρχὲς τὴν ὑποψιάζονται κι ἀρχίζουν νὰ τὴν καταδιώκουν γιὰ ἓνα ἔγκλημα πού δὲν ἔκανε, γιὰ ἓνα πνιγμὸ πού μόνο εὐχήθηκε νὰ γίνεи.

Αὐτὴ ἡ ἔμμονη ἰδέα τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου μὲ τὸ φόνο τῶν μικρῶν κοριτσιῶν ἦταν τόσο ἔντονη καὶ ἐφιαλτικὴ γιὰ τὴ Φραγκογιαννοῦ, ὥστε καὶ μέσα σπὴν ἀγωνία τῆς καταδίωξης της δὲν διστάζει, ὅταν τῆς δίνεται ἡ εὐκαιρία, νὰ ἐγκληματήσει, γιατί οἱ τύψεις της, ἡ δοκιμασία τῆς ψυχῆς της, οἱ ἀμφιβολίες της, γιὰ τὴν ὀρθότητα τῶν πράξεων της εἶναι περιοδικές, συμπωματικές.

Ἡ ἀμορφωσιά, ἡ μουσικοπάθεια καὶ ὁ περιορισμένος ὀρίζοντας τῆς σκέψης της δὲν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ συλλάβει τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ πού ἐπιτελεῖ. Κι ἐδῶ ἀκριβῶς βρίσκεται τὸ βαθύτερο νόημα τῆς «Φόνισσας»:

Ὁ Παπαδιαμάντης μᾶς ὑποβάλλει ἔμμεσα μὲ τὴν ἱστορία τῆς Φραγκογιαννοῦς τὴν ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου νὰ βρεῖ τὴν ἀλήθεια, νὰ ἀντιληφθεῖ τὰ καταστροφικὰ ἀποτελέσματα πού ἀκολουθοῦν κάθε προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου νὰ ὑποκαταστήσει τὸ Θεό. Τὸ παρακάτω ἀπόσπασμα ἐνισχύει τὴν παρατήρηση αὐτή: «*Καθὼς ἀνῆρχετο τὴν ράχιν ἀντικρὺ, πέραν τῶν Κήπων, ἄνω τοῦ ρεύματος, ἤκουσε τὸν μικρὸν κῶδωνα τοῦ μοναστηρίου νὰ ἤχη γλυκὰ, ταπεινά καὶ μονότονα νὰ ἐξυπνᾷ τὰς ἡχοῦς τοῦ βουνοῦ, καὶ νὰ δονῆ τὴν μαλακὴν αὖραν, ἦτο ἄρα μεσοκύκτιον, ὥρα τοῦ Μεσονυκτικοῦ, ὥρα τοῦ Ὁρθροῦ! Πὼς ἦσαν εὐτυχεῖς οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, οἵτινες εὐθύς ἀμέσως, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, ὡσάν ἀπὸ θείαν ἔμπνευσιν, εἶχον αἰσθανθῆ ποῖον ἦτο τὸ καλλίτερον τὸ ὁποῖον ἤμποροῦσαν νὰ κάμουν... Τὴν φιλοσοφίαν, αὐτοί, τὴν εἶχον λάβει ὡς ἐκ κληρονομίας, χωρὶς νὰ σκοτίσουν τὸν νοῦν των εἰς τὴν "ζήτησιν τῆς ἀληθείας" ὅπου ποτέ δὲν εὐρίσκεται».*

Ὁ Παπαδιαμάντης καθὼς εἶναι βαθιὰ ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴ θρησκευτικὴ πίστη δὲν μπορεῖ, μέσα στοῦ ἔργου του, νὰ ὀδηγηθεῖ στοῦ θρίαμβο τοῦ «κακοῦ», στοῦ θρίαμβο δηλαδὴ τῆς ἡρώιδας του. Ἔτσι ὁ θάνατος εἶναι τὸ τέλος γιὰ

τὴ Φραγκογιαννοῦ, ὁ ὁποῖος ἔρχεται μὲ τὴ μορφή «θείας δίκης», ἔκφραση καὶ ἀπόδειξη τῆς θείας παντοδυναμίας.

Ὁ Παπαδιαμάντης σύμφωνα μ' ὅλα αὐτὰ, τελειώνει τὸ πεζογράφημά του κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: «*Ἡ γραῖα Χαδούλα εὗρε τὸν θάνατον εἰς τὸ πέρασμα τοῦ Ἁγίου Σώστη, εἰς τὸν λαιμόν τὸν ἐνώνοντα τὸν βράχον τοῦ ἐρημητηρίου μὲ τὴν ξηράν, εἰς τὸ ἤμισυ τοῦ δρόμου, μεταξύ τῆς θείας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης*». Ἡ τιμωρία τῆς Φραγκογιαννοῦς ἔρχεται ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ, ἡ Φόνισσα δὲ συλλαμβάνεται, δὲν δικάζεται οὔτε καταδικάζεται ἀπὸ τὴν δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων.

Μέσα ἀπὸ μία γενικὴ θεώρηση τοῦ ἔργου μποροῦμε νὰ ὀδηγηθοῦμε στοῦ συμπέρασμα ὅτι ἡ σύλληψη τῆς προσωπικότητας τῆς Φραγκογιαννοῦς ἀποτελεῖ ἓνα σπουδαῖο ψυχογραφικὸ κατόρθωμα τοῦ Παπαδιαμάντη. Μέσα ἀπὸ τὸ πορτραῖτο τῆς ἡρώιδας, διακρίνονται οἱ μεγάλες διεισδυτικὲς καὶ περιγραφικὲς ἰκανότητες τοῦ συγγραφέα μας, πού πλάθει ἓνα ἄτομο μὲ εὐαισθησίες, ἀγωνίες, μὲ πλούσιο συναισθηματικὸ κόσμο καὶ μὲ μεγάλη κοινωνικὴ εὐαισθησία πού ὀδηγεῖται τελικὰ σπὴν παράνοια. Ὁ Παπαδιαμάντης μᾶς προβάλλει μιὰ γυναῖκα πού νιώθει ἔντονα τὴν καταπίεση ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς της, ἀντιμετωπίζει τὴν ἔλλειψη ἐπικοινωνίας καὶ τὴν ἀδυναμία ἐπίλυσης τῶν προβλημάτων της. Ἔτσι ἔχει ὀδηγηθεῖ σὲ μιὰ ἀπόγνωση πού τὴ στρέφει σ' αὐτὴν τὴν ἐγκληματικὴ δράση.

Ἔνα πάντως εἶναι βέβαιο, ὅτι ἡ ἡρώιδα αὐτὴ τοῦ Παπαδιαμάντη μὲ τὴν ἀβυσσαλέα προσωπικότητα, ὅσα χρόνια κι ἂν πέρασαν θὰ ἐξακολουθεῖ νὰ συναρπάζει.

Ένορία Εὐαγγ. Θεοτόκου Καλουδιανῶν Κισάμου

Τοῦ Αἰδεσιμ. Ἱερέως Μιχαήλ Ψαράκη,
Ἐφημερίου τῆς Ἐνορίας

μένουν στό χωριό τους, προοδεύουν καί ἀναπτύσσονται. Συμμετέχουν ἐνεργά σά δρώμενα τῆς κοινῶνίας, μέ πνευματικό φάρο, τόν ἐνοριακό τους σύλλογο. Νέοι ἄνθρωποι, πλαισιώνουν αὐτόν τό σύλλογο, ὁ ὁποῖος πραγματοποιεῖ ἐκδηλώσεις γιά τήν ἱστορία, τά ἦθη καί τά ἔθιμα τοῦ τόπου, τιμᾷ ἀνθρώπους πού ξεχώρισαν μέ τήν ζωή καί τήν προσφορά τους στό κοινωνικό σύνολο, προσπατεῦει καί βοηθᾷ ἀνθρώπους πού ἔχουν ἀνάγκη. Κάνει προσκυνηματικές καί πολιτιστικές ἐκδρομές, μέ ἀποτέλεσμα νά δίνεται ἡ δυνατότητα γνωριμίας θρησκευτικῶν καί ἱστορικῶν τόπων, πού ἀπλά ἦταν ἀκουστοί.

Στήν ἐνορία τῶν Καλουδιανῶν βρίσκονται συνολικά ὀχτώ Ναοί, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ τρεῖς χρονολογοῦνται στίς περιόδους τῆς Ἐνετοκρατίας καί τῆς Τουρκοκρατίας.

Ἐντός τοῦ χωριοῦ βρίσκεται ὁ Ἱερός Ναός τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, βασιλικοῦ ρυθμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι καί ὁ κεντρικός Ναός τῆς ἐνορίας. Πρόκειται γιά πετρόκτιστο Ναό πού χρονολογεῖται ἀπό τήν ἐποχή τῆς Τουρκοκρατίας. Ἀξιοπρόσεκτα σημεῖα τῆς ἐκκλησίας εἶναι τό ἐπιβλητικό πέτρινο καμπαναριό καί τό τέμπλο τῆς, τό ὁποῖο εἶναι διακοσμημένο μέ φύλλα χρυσοῦ κι ἕναν σταυρό, πού σύμφωνα μέ τήν παράδοση, τόν μετέφερε ἀπό τήν

Ἡ Ἐνορία Καλουδιανῶν ὑπάγεται στήν Ἐπαρχία Κισάμου καί βρίσκεται 42 χλμ βορειοδυτικά ἀπό τά Χανιά.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἀσχολοῦνται κυρίως μέ τήν γεωργία καί τά προϊόντα τους εἶναι τό λάδι, τό κρασί καί τά κηπευτικά.

Σύμφωνα μέ τήν παράδοση, κάποιος παλιός κάτοικος πού λεγόταν Καλούδης, ἔδωσε τό ὄνομά του στό χωριό.

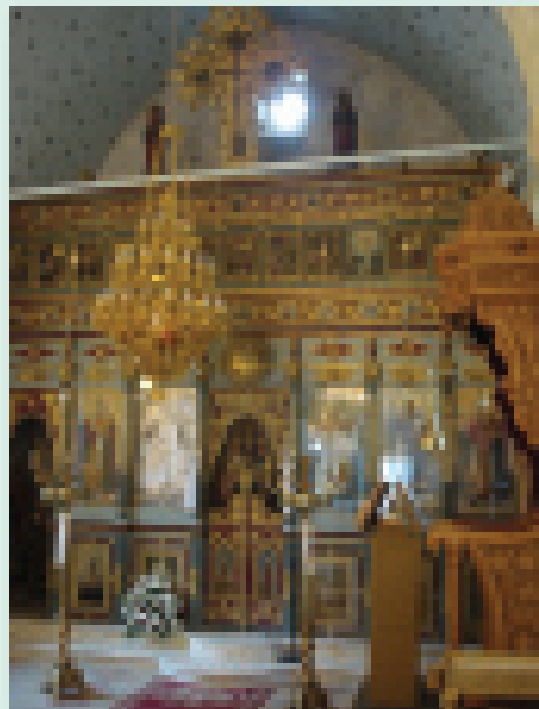
Οἱ παλαιότερες οἰκογένειές του εἶναι οἱ Καλούδης, οἱ Παρτσαλάκηδες, οἱ Μπαντουράδης καί οἱ Μπαχουντάκηδες.

Δέν εἶναι γνωστό πότε ἀκριβῶς ἐμφανίζεται τό χωριό, τό πῶς πιθανό εἶναι νά κατοικήθηκε κατά τήν Ἐνετοκρατία. Στήν γύρω περιοχή ἔχουν ἐντοπιστεῖ τρίπατοι τάφοι, καθώς καί πολύ παλιά πηγάδια πού δέν ἔχουν χρονολογηθεῖ.

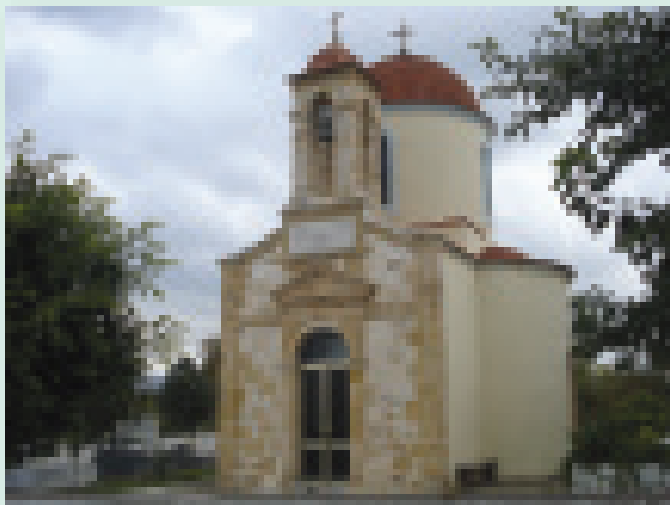
Στήν ἐνορία, ἐκτός ἀπό τά Καλουδιανά, ὑπάγονται καί οἱ οἰκισμοί Κουρθιανά καί Κορφαλάνας.

Οἱ κάτοικοι τῶν Καλουδιανῶν πῆραν μέρος καί ἀγωνίστηκαν σκληρά σέ ὅλους τους ἀγῶνες τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ γιά ἐλευθερία καί ἀνεξαρτησία. Κατά τήν Μάχη τῆς Κρήτης, ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ, ἄοπλοι μέ μόνο τους ἐφόδιο τό θάρρος καί τήν πίστη τους στήν ἐλευθερία, ἔτρεξαν στόν κάμπο γιά νά ἀντιμετωπίσουν ἕναν καινούριο κατακτητή, τούς Γερμανούς ἀλεξιπτωτιστές. Ἡ μάχη ἦταν σκληρή καί οἱ ἀπώλειες μεγάλες, συνέχισαν ὅμως τόν ἀγῶνα, μέχρι τήν τελική κατάληψη τῆς Κρήτης.

Καί σήμερα ὅμως, σέ μία ἐποχή πού ἡ ὑπαιθρος στήν χώρα μας συνεχῶς ἐρημώνεται, οἱ κάτοικοι τῶν Καλουδιανῶν εἶναι ἕνα φωτεινό παράδειγμα πρὸς μίμηση. Μέ κινητήρια δύναμη, τήν ἀγάπη γιά τόν τόπο τους, παρα-

Τό ἐσωτερικό τοῦ Ἱ.Ν. Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καλουδιανῶν

**Ο Ι.Ν. Αναλήψεως του Σωτήρος
Καλουδιανών**

**Ο Ι.Ν. Αγ. Τριάδος
Καλουδιανών**

Κάντανο ένας πιστός κρατώντας τον σά χέρια του.

Στήν συνοικία Μπαντουριανά, επί Ένετοκρατίας, ανηγέρθη ο Ίερός Ναός τής Αγίας Τριάδος, βασιλικού ρυθμού. Ήταν ή πρώτη εκκλησία του χωριού. Σήμερα σέ αυτόν τόν Ναό, ύπάρχει τό κοιμητήριο τής ένορίας. Γιορτάζει τό τριήμερο του Άγιου Πνεύματος. Μετά τό πέρας του Έσπερινοϋ, πού προσελκύει πλῆθος πιστών από τά γύρω χωριά, πραγματοποιείται στόν προαύλειο κῶρο παραδοσιακό κέρασμα καί γλέντι. Άξίζει νά αναφερθεῖ ὅτι παλαιότερα τό πανηγύρι τής Αγίας Τριάδος ἦταν από τά μεγαλύτερα τής Κρήτης. Έκτός από τόν θρησκευτικό του χαρακτήρα, εἶχε καί οἰκονομικό, ἀφοϋ σύμφωνα μέ μαρτυρίες, γίνονταν ἀναλλαγές προϊόντων, μέ προσέλευση κόσμου από ὅλη τήν Κρήτη.

Στήν συνοικία του Κορφαλών, στή θέση ενός εικοσοσασίου, χτίστηκε ὁ Ίερός Ναός του Άγιου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. Η παράδοση ἀναφέρει ὅτι ὁ Άγιος Γεώργιος φανερώθηκε στήν Άνουςάκη Καλλιόπη κι ἐκεῖνη, μέ τήν βοήθεια τῶν κατοίκων του χωριού, ἔχτισε τήν ἐκκλησία το 1900. Στήν ἴδια συνοικία ὑπάρχει ὁ πετρόκτιστος Ίερός

Ναός τής Αναλήψεως του Σωτήρος. Χτίστηκε ἀπό τόν Μαζοκοπάκη Γεώργιο(Χατζής), τήν δεκαετία του 1920.

Στήν συνοικία τῶν Γερολυμιανῶν, βρίσκεται ὁ Άγιος Νεκτάριος. Χτίστηκε τήν δεκαετία του 1970 μέ ἔρανο από τούς κατοίκους του χωριού. Εἶναι τρίκλιτος Ναός του Άγιου Παταπίου καί τής Αγίας Χρυσοβαλάντου Ειρήνης.

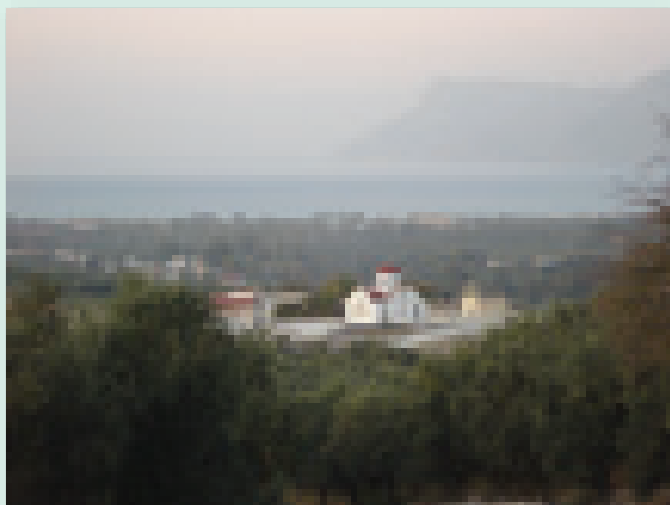
Άλλοι Ίεροί Ναοί τής Ένορίας Καλουδιανῶν εἶναι: ΟΊ Ι.Ν. του Άγιου Ραφαήλ, ὁ ὁποῖος ἀνηγέρθη τό 2005, μέ κήτορα τόν Γελαστό Άλέξανδρο, ὁ Ι.Ν. τῶν Άγιῶν Κων/νου καί Έλένης, χτισμένος ἀπό τήν οἰκογένεια Λαμαζάκη Τηλέμαχου τό 2000. Στόν οἰκισμό Κουρθιανά, ὑπάρχει ὁ τρίκλιτος Ι.Ν. τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου, Άγιου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου καί Άγιου Φωτίου. Χτίστηκε τήν δεκαετία του 1960 ἀπό τούς κατοίκους του χωριού. Στόν ἴδιο οἰκισμό βρίσκεται καί ὁ πετρόκτιστος Ι.Ν. του Άγιου Γεωργίου του Μεγαλομάρτυρος. Χρονολογεῖται στήν περίοδο τής Ένετοκρατίας.

Τήν ένορία τῶν Καλουδιανῶν διακόνησαν μεταξύ ἄλλων καί οἱ ἱερεῖς:

Μιχαήλ Φωτεινάκης, (1910-1958). Στήν περίοδο τής Γερμανικῆς Κατοχῆς, προσέφερε τίς ὑπηρεσίες του στήν ένορία μέ κίνδυνο τής ζωῆς του ἀρκετές φορές. Ήταν πρωτοπόρος στήν ἀνέγερση του Ίερού Ναοϋ του Άγιου Γεωργίου στόν Κορφαλώνα. Άναδείχτηκε ἄξιος ἐργάτης του ἀμπελῶνος του Κυρίου καί πνευματικός ποιμένας.

Δημήτριος Μαζοκοπάκης, (1958-1980). Άξιος ποιμένας, ἀποτέλεσε τό κύτταρο τής ένορίας πού κράτησε ἄσβεστη τήν πίστη του ποιμνίου του, ἐνεργώντας κατὰ τίς παραδόσεις ἀλλά καί κατέχοντας πάντα μία ξεχωριστή θέση στήν καρδιά ὄλων γιά τήν εὐπρέπεια πού τόν διέκρινε, γιά τήν ἀγάπη πού ἀπλόχερα προσέφερε πρὸς ὄλους καί γιά τήν ἀπλότητά του. Κατὰ τήν διακονία του στήν ένορία, ἀνηγέρθη ὁ Ίερός Ναός του Άγιου Νεκταρίου.

Άλλοι ἄξιοι ποιμένες ἐπίσης πού διακόνησαν τήν ένορία εἶναι οἱ: Αἰδесо. Δημήτριος Σημαντηράκης, Αἰδесо. Κων/νος Στραβουδάκης, Αἰδесо. Ίωάννης Λουπασάκης, Αἰδесо. Σπυρίδων Κουτσαυτάκης καί τά τελευταῖα χρόνια ὁ Αἰδесо. Μιχαήλ Ψαράκης.

**Οί Ι.Ν. Αγ. Γεωργίου, Κοιμ. Θεοτόκου καί
Αγ. Φωτίου Κουρθιανῶν**

Γράμμα από έναν πολεμιστή του '40

Ένα γράμμα - μία μαρτυρία. Κάμ πιά πολυσόμπατο: Μία κραυγή εκ βαθέων, πού προκαλεί ρίγος καί δέος, γιαι προέρχεται από έναν αγωνιστή πού έχει τό δικαίωμα νά κραυγάει. Τοῦ τό δίνουν τά τρία τραύματα από τό μέτωπο, τοῦ τό δίνει ἡ πολεμική του ἀναπηρία. Ένα γράμμα, λοιπόν, κραυγή, πάνω καί πέρα από τόν χρόνο καί τήν εὐτέλεια τῶν καιρικῶν πολιτικῶν παθῶν. Τό ἔφερε στό γραφεῖο μου, ὠριμος πιά από τά χρόνια, μέ κάτασπρα τά μαλλιά καί σκαμμένο τό πρόσωπο, παλιός πολεμιστής στό μέτωπο τοῦ '40. Σεμνός, ὅπως ὅλοι οἱ πραγματικοί ἥρωες, ἤρεμος καί πρᾶος, χωρίς νά κάνει χρήση τῶν τίτλων του, χωρίς ν' ἀναφερθεῖ στούς ἀγῶνες, στό μέτωπο καί τήν ἀντίσταση πού τοῦ χάρισαν πολλά μετάλλια, μεγαλόσταυρους, τρία τραύματα καί μία βαρειά ἀναπηρία, ἄφησε τό γράμμα λέγοντας ἀπλά:

- Ἄν νομίζετε ὅτι παρουσιάζει κάποιο ἐνδιαφέρον, τό δημοσιεύετε...

Κι ἔφυγε...

Ένας συνάδελφος πού ἔτυχε νά τόν ξέρει εἶπε:

Ήταν ένας ἀληθινός ἥρωας... Παλληκάρι πραγματικό! Καί στό ἀλβανικό μέτωπο καί στήν Ἀντίσταση, σ'α πικρά χρόνια τῆς κατοχῆς.

Διάβασα μέ συγκίνηση τό γράμμα του μέ παραλήπτη «ένα νέο ἄνθρωπο», τόν ὁποιοδήποτε νέο ἄνθρωπο, πού ζεῖ σ' ένα δικό του κόσμο, «κατασκευασμένο» από χάρτινα λόγια καί ψευδαισθήσεις, πού δέν ξέρει (ἢ δέν τόν ἔμαθαν) τήν βαθύτερη σημασία τῆς Ἐλευθερίας καί τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας, πού καταμοιράζεται σέ ἴσο βάρος ἀνάμεσα σ'α δικαιώματα καί τίς ὑποχρεώσεις.

Ἄλλά τό γράμμα, πού τό εἶχα παρουσιάσει ὅταν, πρὶν ἀπό μία περίπου δεκαετία τό ἔλαβα, εἶναι τόσο εὐγλωττο ἀπό μόνο του, πού δέν χρειάζεται κανένα σχολιασμό.

Λέει, λοιπόν, τό γράμμα:

«Νέε μου φίλε,

Δέν ἔτυχε νά μέ ξέρεις, ἐνῶ ἐγώ εἶχα τί χαρά νά σέ συναντήσω πολλές φορές: Σ'α Πανεπιστήμια, σ'α γύπεδα, σ'α δρόμους, σ'α Ἀθήνα ἢ σ'α ἐπαρχιακή πόλη πού ζεῖς.

Τό ὄνομά σου δέν έχει ιδιαίτερη σημασία οὔτε ὁ τόπος τῆς καταγωγῆς σου, μπορεί νά εἶσαι ἀπό τήν Ἀθήνα ἢ νά κατάγῃσαι ἀπό κάποιο χωριό... Τό ἀντιπροσωπευτικό σου γνώρισμα εἶναι τά νιάτα σου. Σέ αὐτά ἀπευθύνομαι καί σ'α φλόγα τῶν ματιῶν σου, πού κλείνει τά ὄνειρα, τίς φιλοδοξίες καί τί λαχάρα σου νά πετύχεις

στό πανεπιστήμιο ἢ σ'α δουλειά πού διάλεξες. Αὐτή ἡ λαχάρα, ἡ τόσο ἀνθρώπινη, ἡ τόσο νόμιμη, εἶναι ὅ,τι πιά ὠραῖο κλείνεις μέσα σου, γιαι σοῦ δίνει τήν δύναμη νά αγωνίζεσαι καί νά μὴν λυγίζεις σ'α πρώτη δυσκολία.

Σέ σένα, λοιπόν, ἄγνωστε φίλε, στέλνω αὐτό τό γράμμα μέ κάποιο δικαίωμα πού μοῦ παραχωροῦν ἡ ἡλικία καί ἡ πείρα μου. Θά τολμοῦσα νά πῶ καί οἱ ἀγῶνες μου, ἀλλά δέν πιστεύω ὅτι ἔκανα τίποτα περισσότερο ἀπό τό καθῆκον, πού φλόγιζε τά μεθυσμένα νιάτα μου σάν ξεκινοῦσαν γιά τό μέτωπο, μέ τό ὄραμα τῆς νίκης ἐνάντια σ'α βία, τόν ὀλοκληρωτισμό καί τήν ἀνελευθερία.

Ἄ, νέε μου, νά μπορούσες ἔστω καί λίγο νά ζούσες τήν ἔξαρση καί τήν παλλαϊκή συμμετοχή ἐκείνης τῆς ἐθνικῆς μέθης. Ὅλοι μας, ἐμεῖς πού ξεκινούσαμε γιά τό μέτωπο κι οἱ ἄλλοι πού θά ἔμεναν σ'α μετόπισθεν, ὅλοι μας, ὁ ἀνώνυμος ψυχωμένος λαός καί οἱ ἐπώνυμοι ἀνώτεροι ἀξιωματοῦχοι, ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων καί ἐπιστήμονες, ἀπλές ἀγράμματα γυναικοῦλες, νέοι καί γέροι, ὅπου καί ἂν βρισκόμαστε, ὅπου καί ἂν ζούσαμε, ὅποια δουλειά κι ἂν κάναμε, εἶχαμε γίνει μία ἐνιαία ἐθνική ψυχή. Δέν μᾶς χώριζαν διαφορές, δέν μᾶς δηλητηρίαζαν πολιτικά μίσση, δέν μᾶς διαίρουσαν τάξεις, ιδέες, φρονήματα. Εἴμαστε τό Γένος ἐνιαῖο καί ἀδιαίρετο, πού ἔπρεπε νά πολεμήσουμε γιά τήν ἐλευθερία, πού μᾶς χάρισαν μέ αἷμα καί θυσίες οἱ πρόγονοι καί πού ἐμεῖς εἶχαμε ἀπαράβατο χρέος, πάλι μέ αἷμα καί θυσίες νά τήν διαφυλάξουμε, γιά νά τήν κληρονομήσουμε σάν ἱερή ἐπιταγή καί

παρακαταθήκη στα παιδιά και στα εγγόνια μας.

Θά ξφτιαναν εκείνες και μόνο οί συγγιές, οί φορ-
πομιένες μέ ιδανικά και όραματισμούς για τό Γένος, για
νά καταξιώσουν όλόκληρη τήν ιστορική μας διαδρομή,
τριών χιλιετηρίδων.

Δέν πολεμούσαμε έναν επώνυμο και συγκεκριμένο
εχθρό. Πολεμούσαμε τήν ανώνυμη και πολυπρόσωπη
βία, πολεμούσαμε τό όλόκληρωτισμό και τήν μισαλλο-
δοξία. Καί δώσαμε έμεϊς, οί μικροί και άνίσχυροι σπίν
πανίσχυρη Εύρώπη και τόν κόσμο όλόκληρο, τό υψιστο
ήθικό μάθημα πού τό εκφράζει τόσο επιγραμματικά στόν
στίχο του ό ποιητής ου «θέλει άρετή και τόλημη ή έλευ-
θερία».

Ματώσαμε, πληγωθήκαμε, δοκιμαστήκαμε σκληρά
άνυμειωπίζοντας τίς πολυάριθμες σιδερένιες δυνάμεις
του Άξονα, αλλά δέν λυγίσαμε. Μέ τό κεφάλι ψηλά στό
μέτωπο, μέ τό κεφάλι ψηλά στα μετόπισθεν κι έπειτα μέ
τό κεφάλι ψηλά σπίν αντίσταση.

Τό ξέρω, νέε μου φίλε, πώς όλα αυτά σου φαίνονται
κάπως υπερβολικά. Κι ίσως μέσα σου διατυπώνεις τήν
σκέψη ου είναι «έκτός εποχής». Η εποχή δέν στέκεται
πά σ' αυτές τίς ιδέες πού φαίνονται κάπως ξεπερασμέ-
νες! Άλλοι οί στόχοι των ανθρώπων, άλλες οί επιδιώξεις
τους: μία καλύτερη και πιο άνετη ζωή, ή εύκολη επιτυχία,
πληρωμένη μέ όποιοδήποτε τίμημα. Ό κατασκευασμέ-
νος ευδαιμονισμός. Κι ακόμη, τά τείχη πού χωρίζουν
τούς ανθρώπους. Τά πολλαπλά χαλύβδινα τείχη πού
έχουν σιτηθεί ανάμεσά τους από τούς καιροσκόπους και
τούς χαμαιλέοντες. Η άδίστακτη κομμιαυκοποίηση πού
έχει εισχωρήσει παντού, ακόμη και μέσα σπίν οικογένε-
νεια. Από τήν μία όχθη του ποταμού ό πατέρας, από τήν
ανύθετη ό γιός, κι ανάμεσά τους ποτάμι άδιάβατο τό πο-
λιτικό πάθος.

Σέ είδα, νέε μου φίλε, αρκετές φορές νά φανατίζε-
σαι μέ έξαλλο πάθος για τήν μία ή τήν άλλη παράταξη και
νά ζοδεύεις τόν πολύτιμο δημιουργικό σου χρόνο χωρίς

νόημα και σκοπό, για νά υποστηρίξεις τίς θέσεις σου. Κι
οί θέσεις αυτές δέν ξεκινούσαν από μία βαθύτερη πίστη
σε μία ιδέα πού είχες συνειδητοποιήσει και αγωνιζό-
σουν δίκαια γι' αυτήν, αλλά από τήν επιπόλαιη επίδραση
του άλλου πού σε έβλεπε σάν όργανό του.

Κι όμως ή ζωή είναι γεμάτη ακόμη από ενδιαφέρο-
νια, από στόχους, από ιδανικά. Δέν έχει άδειάσει, όπως
θέλουν νά νομίζουν κάποιοι, δέν έλειψαν έντελώς οί γέ-
φυρες επικοινωνίας. Στό χέρι σου είναι νά τίς στεριώσεις,
για νά μπορείς νά δεις τόν συνάνθρωπο όχι σάν αντίπαλο
για άναμέτρηση, αλλά σάν φίλο για συνεργασία... νέε μου
άγνωστε φίλε.

Από εκείνη τήν Μεγάλη Όρα του '40 έχουν περά-
σει τόσα χρόνια... Είμαστε άλκιμοι νέοι τότε, όταν χυνό-
μαστε άσυγκράτητοι στόν άγώνα της Λευτεριάς και τώρα
κυριώσαμε, γεράσαμε, ζούμε στό περιθώριο της ζωής.
Τώρα είναι ό δικός σας κληρος, ή δική σας σειρά. Ό
τόπος περιμένει από σας! Οί άνθρωποι περιμένουν από
σας! Μεγάλο τό χρέος, μεγαλύτερη ακόμη ή χαρά.

Λέγαμε όταν κινούσαμε για τό Μέτωπο: Όλοι μαζί
αδέλφια, για τήν Λευτεριά μας!

Κι αυτές οί απλές λέξεις, αυτό τό «όλοι μαζί αδέλ-
φια», ήταν βίωμα, σκοπός και άποστολή.

Όλοι μαζί αδέλφια! Όπου μάς λάβαινε ό κληρος...
Σέ κάποια άπρόσιτη βουνοκορφή της Πίνδου ή στα με-
τόπισθεν πού κι αυτά πολεμούσαν για τούς ίδιους σκο-
πούς και μέ τήν ίδια μέθη.

Ά, εκείνες οί ώρες!... Έκείνες οί μέρες, οί φορι-
ομένες από πίστη και άγώνα! Είναι πιά Ιστορία αλλά και
ζωντανή μνήμη για μάς πού ακόμη τίς κλείνουμε μέσα
μας μέ τήν ίδια συγκίνηση και μέ τήν ίδια αγωνιστική
διάθεση, όπως τότε.

Ζήτησε, νέε μου, νά γνωρίσεις μέσα από κείμενα
και μαρτυρίες αυτές τίς μεγάλες ώρες του '40, αυτό τό νε-
ώτερο έπος του Γένους. Μέθυσε από τί μέθη τους, πάρε
δύναμη από τήν πίστη τους. Για νά μπορείς όλόκληρωτι-
κά και άπόλυτα νά κατανοήσεις τί βαθειά, τήν καιρία και
τελειοδίκη σημασία της κραυγής:

- Όλοι μαζί αδέλφια!...

Και όχι μόνο σπίν μεγάλη ώρα του Πολέμου, αλλά
και σπίν μεγάλη ώρα της Ειρήνης! Πού χρειάζεται κι
αυτή μέθη, άγώνα κι άγρυπνια.

Μέ άγάπη

Ένας παλιός πολεμιστής του '40».

Παρουσιάζω μέ συγκίνηση αυτό τό γράμμα, χωρίς
κανένα άλλο σχόλιο και τό απευθύνω μέ τήν ίδια συγκί-
νηση στόν άγνωστο παραλήπτη, ίσως τόν προβληματίσει
κι ίσως σταθεϊ στίς τελευταίες του γραμμές για τί μεγάλη
ώρα της Ειρήνης, πού όπως γράφει και ό παλιός πολε-
μιστής του '40 χρειάζεται κι αυτή μέθη, άγώνα και άγρύ-
πνια. Τό τελευταίο πριν από όλα: Άγρυπνια...

Άρθρο του Νέστορα Μάτσα, Συγγραφέα.
Άπό τό περιοδικό «Πεμπουσία» τεύχος 18°

Ἡ φτώχεια καί ἡ ἀπελευθέρωση

"Ἡ φτώχεια δέν θεμελιώνεται στή βάση τοῦ τί ἔχουμε ἢ τί δέν ἔχουμε, ἀλλά στό πόσο λαχταράμε ἐκεῖνο πού μᾶς λείπει καί δέν μπορούμε νά τό ἀποκτήσουμε".

Ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, πού εἶχε πάει στήν Αἴγυπτο ἐλεύθερος, σιγά - σιγά ὑποδουλώθηκε. Οἱ συνθήκες τῆς ζωῆς ἔφεραν τούς ἀνθρώπους σταδιακά στήν κατάσταση τῆς δουλείας. Ἡ ἐργασία τους γινόταν ὀλοένα καί βαρύτερη, ἐνῶ οἱ συνθήκες τῆς διαβίωσης ὄλο καί πιό ἄθλιες. "Ὅλο αὐτό ὅμως δέν ἦταν ἀρκετό νά τούς κάνει νά κινηθοῦν, γιά νά ἀποκτήσουν πραγματική ἐλευθερία. Ἀπό ἕνα σημεῖο καί πέρα ἡ ἀθλιότητα μπορεῖ νά ὀδηγήσει τόν ἄνθρωπο στήν ἐπανάσταση, στή βία, στήν προσπάθεια νά δραπετεύσει ἀπό αὐτή τήν ὀδυνηρή καί ἀνυπόφορη κατάσταση. Στήν πραγματικότητα ὅμως καμιά ἐπανάσταση, καμιά φυγή δέν εἶναι ἱκανή νά μᾶς χαρίσει τήν πραγματική ἐλευθερία. Γιατί πρῶτα ἀπ' ὅλα ἡ ἐλευθερία εἶναι ἐσωτερική κατάσταση τῆς ψυχῆς, πού ἔχει ἀμεση σχέση καί ἐξαρτᾶται ἀπό τή στάση πού θά κρατήσουμε ἀπέναντι στό Θεό, στό ἐγώ καί στόν κόσμο πού μᾶς περιβάλλει.

Κάθε φορά πού οἱ Ἰσραηλίτες ἐπιχειροῦσαν νά φύγουν ἀπό τήν Αἴγυπτο τούς ἐπιβάλλονταν νέα καί βαρύτερα ἐξευτελιστικά ἔργα. "Ὅταν ἤθελαν νά κόψουν πλῆθρες, δέν τούς ἔδιναν ὅσο ἄχυρο τούς χρειαζόταν καί ὁ Φαραῶ διέταξε «νά πηγαίνουν καί νά μαζεύουν μόνοι τους τό ἄχυρο» καί «νά τούς φορτώνετε περισσότερη δουλειά, ὥστε νά κουράζονται πολύ» (Ἐξ. 5,7). "Ἦθελε νά 'ναι ἐντελῶς ἐξαντλημένοι καί τόσο πολύ ἀπορροφημένοι ἀπό τή σκληρή δουλειά, ὥστε νά μήν τούς ἔμενε πιά μυαλό γιά τήν ἐπανάσταση καί ἀπελευθέρωση.[...]

Ἡ ἀπελευθέρωση ἀπό τό διάβολο εἶναι ὅμοια μέ ἐκείνη πού ἐπιχειρήθηκε τότε στήν Αἴγυπτο, μέ ἀρχηγό τό Μωϋσῆ. Ἐπίσης κατορθώνεται κατά τό βάπτισμα μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ καί τή Χάρη πού ἔχει δοθεῖ στήν Ἐκκλησία Του. [...]

Ὁ διάβολος καί τά ἔργα του παίρνουν στή ζωή μας τή θέση πού εἶχε γιά τούς Ἰσραηλίτες στή βιβλική "Ἐξοδο ἡ Αἴγυπτος, ὁ Φαραῶ καί ὅλα τά ἄλλα ἀγαθὰ πού ἀπολάμβαναν, δηλαδή ἡ τροφή καί ἡ ἐπιβίωση, μέ τήν προϋπόθεση βέβαια ὅτι θά τοῦ ἦταν πειθήνιοι σκλάβοι. Ἀλλά καί γιά μᾶς τούς χριστιανούς ὄχι ἡ ἐνοπλη ἐξέγερση ἀλλά ἡ προσευχή εἶναι ἡ τελική καί ἡ πιό οὐσιώδης ἐπαναστατική πράξη μας κατά τή σκλαβιάς μας. Ἡ προσευχή μας αὐτή βιώνεται ταυτόχρονα καί παράλληλα καί σάν ἐπιστροφή μας στή συναίσθηση τῆς ὑπευθυνότητάς καί τῆς οἰκειότητάς μας ἀπέναντι στό Θεό.

Σύμφωνα μέ τά παραπάνω λοιπόν, ἡ "Ἐξοδος τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀρχίζει μέ τήν ἴδια κατάσταση μέ τήν ὁποία ἀρχίζουμε καί ἐμεῖς τήν "Ἐξοδό μας ἀπό τή δουλειά στό σατανᾶ. Καί αὐτή ἡ κατάσταση εἶναι ἡ συνειδητοποίηση τῆς σκλαβιάς μας, ἀλλά καί τῆς βεβαιότητας ὅτι δέν μπορούμε νά ἀντιμετωπίσουμε ριζικά τό αἴτημα τῆς ἐλευθερίας μας μέ ἐπανάσταση ἢ φυγή. Γιατί εἴτε δραπετεύσουμε, εἴτε ἐπαναστατήσουμε δέν ξεφεύγουμε ἀπό τή δουλειά, ἐκτός ἐάν τοποθετήσουμε σέ νέες βάσεις τή σχέση μας μέ τό Θεό καί μέ ὅλους τούς οὐσιαστικούς καί περιβαλλοντικούς παράγοντες τῆς ζωῆς μας, ὅπως διδάσκει ὁ Κύριος στόν πρῶτο Μακαρισμό: «Μα-

κάριοι οί πτωχοί τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Ἡ φτώχεια - ὄντας μόνιμο καὶ οὐσιαστικό γνώρισμα τῆς ζωῆς τῶν δούλων - δέν εἶναι ἀπὸ μόνη τῆς διαβατήριου γιὰ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἐνας δούλος, ὑπάρχει περίπτωση, νὰ στερηθεῖ καὶ τὰ ὑλικά καὶ τὰ οὐράνια ἀγαθά. Αὐτὴ ἡ φτώχεια, δηλαδή ἡ στέρηση τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν, μπορεῖ νὰ εἶναι περισσότερο συντριπτικὴ ἀπὸ ἐκείνη πού ζεῖ κανεὶς μέ τὴ στέρηση τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει ὅτι φτωχός δέν εἶναι ἐκεῖνος πού στερεῖται κάτι, ἀλλὰ ἐκεῖνος πού ἐπιθυμεῖ πάρα πολύ ἔντονα αὐτό πού δέν κατέχει.

Ἡ φτώχεια δέν θεμελιώνεται στὴ βάση τοῦ τί ἔχουμε ἢ τί δέν ἔχουμε, ἀλλὰ στό πόσο λαχταρᾶμε ἐκεῖνο πού μᾶς λείπει καὶ δέν μπορούμε νὰ τό ἀποκτήσουμε.

Ἄν μελετήσουμε τὴν ἀνθρώπινη φύση μας, πολὺ εὐκόλα θὰ ἀνακαλύψουμε ὅτι εἴμαστε πάντες πτωχοὶ καὶ ἄποροι. Γιατί ὅ,τι ἔχουμε, ποτέ δέν τό κατέχουμε, ὅσο καὶ ἂν ἐξωτερικά δίνουμε τὴν ἐντύπωση τοῦ πλούσιου καὶ εὐποροῦ ἀνθρώπου. Στὴν προσπάθειά μας ν' ἀρπάξουμε κάτι, ἀνακαλύπτουμε πολὺ γρήγορα ὅτι ἤδη μᾶς ξέφυγε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια. Ἡ ὑπαρξὴ μας ἔχει μοναδικὴ ἀφετηρία τὸν κυρίαρχο δημιουργικὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς κάλεσε ἀπὸ τό μηδέν, ἀπὸ τὴν τέλεια ἀνυπαρξία στὴν ὑπαρξὴ πού ζωογονεῖται ἀπὸ τὴν παρουσία Του. Δέν μπορούμε νὰ διατηρήσουμε ἀπὸ μόνοι μας τὴ ζωὴ καὶ τὴν ὑγεία μας. Καὶ ὄχι μόνο τὴν ὑγεία μας ἀλλὰ καὶ ὅλες τίς ἄλλες ψυχοσωματικὲς μας ἰκανότητες. Ἄς πάρουμε γιὰ παράδειγμα ἕναν ἄνθρωπο μέ πολὺ μεγάλη νοημοσύνη. Μόλις σπάσει στὸν ἐγκέφαλο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἕνα πολὺ μικρὸ αἰμοφόρο ἀγγεῖο, ξεμωραίνεται καὶ νεκρώνεται διανοητικά. Τὰ συναισθηματά μας μπορούν νὰ μεταβληθοῦν ἀπὸ κάποια σημαντικὴ ἢ ἀσήμαντη αἰτία, ὅπως εἶναι τό κρυολόγημα ἢ ἡ κόπωση. Κι ἔτσι τὴ στιγμή πού θέλουμε δέν μπορούμε νὰ νιώσουμε τὴ συμπάθειά μας γιὰ κάποιον, ἐνῶ τόσο πολὺ τό ἐπιθυμοῦμε. Ἡ ἄλλοτε πᾶμε στὴν Ἐκκλησία καὶ νιώθουμε τὴν καρδιά μας κρῦα καὶ σκληρὴ σάν πέτρα. Αὐτὴ βασικά εἶναι ἡ φτώχεια. Μᾶς κάνει ὅμως αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἡ φτώχεια πολίτες τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν; Ὁχι βέβαια. Γιατί, ἂν ζοῦμε κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μας μ' ἕνα αἶσθημα κακομοιριάς - ἐπειδὴ εἴμαστε φτωχοὶ καὶ μᾶς λείπουν ὅλα - ἂν μᾶς διακατέχει μόνο τό αἶσθημα τῆς ἀνέχειας, τότε δέν μπορούμε ποτέ νὰ νιώσουμε εὐτυχισμένα παιδιὰ στό βασίλειο τῆς θείας Ἀγάπης. Ἀντίθετα θὰ ἔχουμε τό βίωμα ὅτι εἴμαστε δυστυχισμένα θύματα μιᾶς καταστάσεως πού δέν ἔχουμε τὴ δύναμη νὰ τὴν ἀποτινά-

ξουμε, καὶ τὴν ὁποία μισοῦμε.

Ὅλα αὐτά μας φέρνουν πίσω στὶς λέξεις «πτωχοὶ τῷ πνεύματι». Ἡ φτώχεια πού μᾶς ἀνοίγει τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, βρίσκεται στὴ συνειδητοποίηση τοῦ ὅτι, ἐφόσον τίποτα ἀπ' ὅσα κατέχω δέν μοῦ ἀνήκει πραγματικά, τότε καθετὶ πού ἔχω εἶναι δῶρο ἀγάπης θείας ἢ ἀνθρώπινης. Αὐτό τό βίωμα ἀλλάζει ἐντελῶς τὰ πράγματα. Ἄν κατανοήσουμε βαθιὰ ὅτι, μολονότι δέν μπορούμε νὰ ῥθουμε στὴ ζωὴ καὶ νὰ παραμείνουμε σ' αὐτὴ μέ τίς δικές μας δυνάμεις, παρά ταῦτα ἀκόμα ὑπάρχουμε, τότε ἀσφαλῶς θὰ ὁμολογήσουμε ὅτι κάποια ἄλλη διαρκὴς, θεία, ἀγαπητικὴ δύναμη μᾶς συντηρεῖ. Ἄν παρατηρήσουμε ὅτι τό καθετὶ πού ἔχουμε στὴ ζωὴ μας προσφέρεται καὶ δέν μπορούμε μέ τὴ βία νὰ τό ἐξουσιάσουμε, τότε ἀσφαλῶς θὰ παραδεχθοῦμε ὅτι τὰ πάντα προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἐκφράζεται καὶ γίνεται συγκεκριμένη σέ κάθε μικροστιγμὴ τῆς ζωῆς μας. Τότε ἡ φτώχεια μας θὰ γίνῃ πηγὴ ἀτέλειωτης χαρᾶς, ἀφοῦ τό καθετὶ πού ἔχουμε εἶναι δεῖγμα τῆς Ἀγάπης. Δέν πρέπει ποτέ νὰ προσπαθήσουμε νὰ οἰκιοποιηθοῦμε πράγματα, γιατί, ὅταν λέμε ὅτι αὐτό εἶναι «δικό μου» καὶ ὄχι εἶναι «διαρκὲς δῶρο τοῦ Θεοῦ», τότε χάνουμε ἀντὶ νὰ τό κερδίσουμε. Ἄν κάποιος θεωρῶ «δικό μου», τότε δέν ἔχει καμιά σχέση μέ τὴν ἀμοιβαία ἀγάπη πού ὑπάρχει μεταξύ τῆς ψυχῆς μου καὶ τοῦ Θεοῦ. Ἄν εἶναι δικό Του καὶ μοῦ τό παρέχει αὐτό, μέρα τὴ μέρα καὶ ὥρα μέ τὴν ὥρα, γίνεται μέσο γιὰ συνεχὴ ἀνανέωση τῆς ἀγάπης μας. Ἔτσι ὁδηγοῦμαστε στό σωστό λογισμό: «Δόξα τῷ Θεῷ, δέν μοῦ ἀνήκει. Ἄν ἦταν δικό μου θὰ τό ἐξουσίαζα, ἀλλὰ δυστυχῶς χωρὶς τὴν ἀγάπη». Ἡ σχέση στὴν ὁποία ὁδηγεῖ αὐτός ὁ λογισμὸς εἶναι ἐκεῖνο πού τό ἱερό Εὐαγγέλιο τό ὀνομάζει «Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν». Σ' αὐτὴ τὴ Βασιλεία ἀνήκουν μόνο ἐκεῖνοι πού παίρνουν τό καθετὶ ἀπὸ τό βασιλιά μέσα σέ μία κοινωνία ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ πού δέν θέλουν νὰ εἶναι πλούσιοι. Γιατί τό νὰ εἶναι κανεὶς πλούσιος σημαίνει τό νὰ εἶναι φτωχός ἀπὸ ἀγάπη, ἀλλὰ φορτωμένος ὑλικά πράγματα. Ἀπὸ τὴ στιγμή πού βρίσκουμε μέσα σ' αὐτὴ τὴ σχέση τό Θεό, ὅτι δηλαδή τὰ πράγματα ἀνήκουν στό Θεό καὶ καθετὶ πού ἔχουμε εἶναι δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή ἀρχίζουμε νὰ μπαίνουμε στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν καὶ νὰ ἀπελευθερωνόμαστε.

**Ἀπὸ τό βιβλίο: «Ζωντανὴ Προσευχὴ»
τοῦ Ἀρχιεπ. Antony Bloom, Ἐκδόσεις
«Ἐτοιμασία»**

Παρεσίαση Φωτογραφιῶν Λευιώματος

ἀφιερωμένε εἰς τόν Σεβ. Μητροπολίτην πρῶην Κισάμου καὶ Σελίνε κ. Εἰσηναῖου.

Δευτέρα, 28 Νοεμβρίου 2011 καὶ ὥρα 6.30 μ.μ.

Αἴθουσα Πολεμικῶν Μουσείων, (Βασ. Σοφίας καὶ Ριζάκη 2, Ἀθήνα)

ΠΡΟΣΒΛΗΣΗ

Σὴν ἀγαπητέ μου καὶ ἀγαπητέ μου Παναγιώτη καὶ ἀγαπητέ μου ἀδελφεά μου Παναγιώτη Γαλακτῆ, ἁγία Παναγιώτη καὶ εὐχαριστοῦμαι πρὸς τὴν ἀγάπην καὶ ἐπιθυμίαν σου καὶ ὥρα 6.30 μ.μ. καὶ ἀγαπητέ μου Παναγιώτη Μουσίου (Βασ. Σοφίας καὶ Ριζάκη 2), εὐχαριστοῦμαι πρὸς τὴν ἀγάπην σου.

ΓΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
Ὁ Βασίλειος ὁ Σελίνε
Ἐπιμολογῶν

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Κωνσταντῖνος ὁ Σελίνε, Ἐπιμολογῶν

Κωνσταντῖνος ὁ Σελίνε καὶ ἀγαπητέ μου Παναγιώτη Γαλακτῆ καὶ ἀγαπητέ μου Παναγιώτη Μουσίου (Βασ. Σοφίας καὶ Ριζάκη 2), εὐχαριστοῦμαι πρὸς τὴν ἀγάπην σου καὶ ὥρα 6.30 μ.μ.

Κωνσταντῖνος ὁ Σελίνε καὶ ἀγαπητέ μου Παναγιώτη Γαλακτῆ καὶ ἀγαπητέ μου Παναγιώτη Μουσίου (Βασ. Σοφίας καὶ Ριζάκη 2), εὐχαριστοῦμαι πρὸς τὴν ἀγάπην σου καὶ ὥρα 6.30 μ.μ.

Κωνσταντῖνος ὁ Σελίνε καὶ ἀγαπητέ μου Παναγιώτη Γαλακτῆ καὶ ἀγαπητέ μου Παναγιώτη Μουσίου (Βασ. Σοφίας καὶ Ριζάκη 2), εὐχαριστοῦμαι πρὸς τὴν ἀγάπην σου καὶ ὥρα 6.30 μ.μ.

Κωνσταντῖνος ὁ Σελίνε καὶ ἀγαπητέ μου Παναγιώτη Γαλακτῆ καὶ ἀγαπητέ μου Παναγιώτη Μουσίου (Βασ. Σοφίας καὶ Ριζάκη 2), εὐχαριστοῦμαι πρὸς τὴν ἀγάπην σου καὶ ὥρα 6.30 μ.μ.

Βασιλικός, έλιξήριον ζωής.

Σύμβολο αγάπης, χαράς, άγνότητας

Άρωματικό, καλλωπιστικό φυτό της οικογένειας των χειλανθών ή λαμπιάτων, γνωστό στους αρχαίους ως ώκιμον. Τό όνομά του, βασιλικός, προέρχεται από τό βασιλεύς. Αυτό φανερώνει τήν εξέχουσα θέση, πού κατέχει τό συγκεκριμένο φυτό στήν καρδιά καί σίς αισθήσεις τών ανθρώπων. Ό βασιλικός στολίζει καί ευωδιάζει κήπους, έξώστες καί πολλούς άλλους χώρους, σχεδόν όλο τόν χρόνο. Είναι αγαπημένο φυτό όχι μόνο για τό άρωμά του αλλά καί για τήν πολλαπλή χρήση του στήν καθημερινή ζωή. Υπάρχουν δεκάδες ποικιλίες μέ διαφορές στό μέγεθος καί στό χρώμα τών πράσινων φύλλων του: πλατύφυλλος, σγουρός, στενόφυλλος, μικρόφυλλος, σαραντάφυλλος, λεμονοβασιλικός, είναι μερικά από τά είδη του. Κυρίως ή επόχή του είναι από τήν άνοιξη μέχρι τίς αρχές φθινοπώρου, αλλά υπάρχουν είδη βασιλικού, τά όποία ευδοκίμουν καί τόν χειμώνα.

Ό βασιλικός ή τά βασιλικά, όπως λεγόταν από τούς Βυζαντινούς καί εξακολουθεί νά λέγεται άκόμη σέ μερικά μέρη τής πατρίδος μας είναι σύμβολο ψυχικής υγείας, χαράς καί άγνότητας καί καλλιεργείται μέ έξαιρετική αγάπη από τόν έλληνικό λαό.

Η παράδοση λέγει ότι ένας βασιλικός φύτρωσε στόν τόπο, όπου οί Έβραίοι είχαν θάψει τόν Σταυρό,

Της κ. Ευαγγελίας Π. Τοιχλάκη

πού σταυρώθηκε ό Χριστός. Η μυρωδιά του φυτού όδήγησε τήν Άγία Έλένη, μητέρα του Αυτοκράτορος Κωνσταντίνου, νά βρεί τόν Τίμιο Σταυρό. Από τότε καθιερώθηκε ως φυτό άγιασμένο, σεβαστό καί ιερό καί χρησιμοποιείται από τούς Έρεϊς για τούς ραντισμούς μέ άγίασμα.

Όρισμένοι λαοί, όπως οί Βούλγαροι, θεωρούν τόν βασιλικό ως άνθος του Ευαγγελισμού αντί του λευκού κρίνου. Στους λαούς τής Δύσης υπάρχει ή παράδοση ότι όταν οί Έβραίοι κατεδίωκαν τόν Ίησού καί τήν μητέρα Του, Μαρία, σώθηκαν διότι κρύφτηκαν πίσω από έναν βασιλικό. Πράγματι, υπάρχει μία ποικιλία βασιλικού, ή όποία γίνεται σαν μικρό δέντρο μέ κλαδιά καί φύλλα πυκνά.

Τόπος καταγωγής του λέγεται ότι είναι ή Ίνδία, όπου καί εκεί θεωρείται ιερό φυτό, γι' αυτό καλλιεργείται έξω από ναούς. Επίσης, αναφέρεται ότι ό Μέγας Άλέξανδρος τό έστειλε στήν Ελλάδα, από τήν εκστρατεία του στήν Άσία. Οί Ρωμαίοι θεωρούσαν τόν βασιλικό έρωτικό φίλτρο καί τόν είχαν φυλακτό. Οί Αιγύπτιοι μαζί μέ άλλα φυτά τόν χρησιμοποιούσαν για τήν ταρίχευση τών νεκρών. Έτσι, αυτό τό φυτό έγινε δημοφιλές σίς χώρες τής Μεσογείου.

Μολονότι οί περισσότεροι άνθρωποι γνωρίζουν τόν βασιλικό, ως καλλωπιστικό καί άρωματικό φυτό, έν τούτοις έχει καί θεραπευτικές ιδιότητες, γνωστές από τήν αρχαιότητα. Ό Διοσκουρίδης τόν αναφέρει ως ώκιμον-λατινικά ocimum-καί λέγει: «τό ώκιμον... είναι μα-

λακτικό για τήν κοιλιά, κινεί τά άέρια, είναι διουρητικό, συμβάλλει στήν παραγωγή γάλακτος σίς θηλάζουσες μητέρες. Σάν κατάπλασμα μέ χοντροαλεσμένο κριθάρι, ροδέλειο καί ξύδι βοηθά σίς φλεγμονές... ό σπόρος του, όταν γίνεται, είναι κατάλληλος για όσους οργανισμούς τούς δημιουργεί νοσώδη χολή, καθώς καί για όσους πάσχουν από δυσουρία καί φουσκώματα», «Περί Ύλης Ίατρικής» Β' Βιβλίο.

Σήμερα έχει παρατηρηθεί ότι κοπανισμένα φύλλα βασιλικού εισπνεόμενα από τήν μύτη σταματούν τό φτέρνισμα καί ανακουφίζουν από τά συμπτώματα κρυολογήματος. Ό βασιλικός μπορεί νά δώσει φρεσκάδα στό πρόσωπο μέχρι νά βελτιώσει τίς ρυτίδες, αν βράσωμε τά φύλλα του μέ νερό καί τό πίνουμε ως ρόφημα. Στο μπάνιο αν ρίξωμε φύλλα βασιλικού, προσφέρει χαλάρωση καί τό άρωμά του ευεξία. Τό αιθέριο έλαιό του έχει αντισπασμωδικές ιδιότητες καί χρησιμοποιείται για χειρομαλάξεις (μασάζ). Βοηθά στήν χαλάρωση, τήν απομάκρυνση του άγχους καί βελτιώνει τήν ψυχική υγεία.

Ός άφέψημα βοηθά στήν κυκλοφορία του αίματος, ανακουφίζει από τούς πονοκεφάλους, ειδικά νευρικής φύσεως, από πονόκοιλους καί άθριτικούς πόνους. Συνιστάται για τήν ένίσχυση τής μνήμης, τήν άϋπνια καί τήν μελαγχολία. Είναι τονωτικό, έλιξήριο ζωής, διουρητικό. Άχνηση μέ θερμό νερό, αναμεμιγμένο μέ βασιλικό, ανακουφίζει τούς πόνους του αυτιού. Από τόν έλληνικό λαό θεωρείται ως έντομοαπωθητικό, γι' αυτό κρεμούν βασιλικό σέ δέσμες στους τοίχους καί σίς όροφές τών οικιών.

Πλήθος ασμάτων, παροιμιών, κολακευτικών καί έρωτικών εκφράσεων υπάρχουν μέ αναφορά στόν βασιλικό, π.χ. «Βασιλικός κι αν μαραθεί, τήν μυρωδιά τήν έχει», «για χάρη του βασιλικού, ποτίζεται κι ή γλάστρα», «χωρεύει ό λεβέντης μου σαν βασιλικού κλωνάρι». Προσφωνήσεις όπως «Σγουρέ βασιλικέ μου». Από τούς έραστές, θεωρείται, ως σύμβολο αιώνιας αγάπης καί ως θυμητικό τών υποσχέσεων καί τών όρκων, πού έδωσαν μεταξύ τους. Ό βασιλικός χρησιμοποιείται ευρέως στήν μαγειρική καί ζαχαροπλαστική. Η πιό πρωτότυπη χρήση του άπαντάται στό Μαλεβίζι Ήρακλείου Κρήτης. Καλλιεργούν μία ποικιλία πλατύφυλλου βασιλικού καί τά φύλλα του τά χρησιμοποιούν, για νά φτιάχνουν τούς περίφημους «βασιλικοντολμάδες» μαζί μέ ντολμάδες από άνθους κολοκυθιών. Η μυρωδιά του βασιλικού προσδίδει μία ξεχωριστή γεύση. Αυτός είναι ό λόγος, για τόν όποιον χρησιμοποιείται στήν έλληνική γαστρονομία καί όχι μόνο, επί παραδείγματι, σέ σάλτσες για μελιτζάνες, για ζυμαρικά, για ψάρια. Η πασίγνωστη ιταλική σάλτσα «Pesto» έχει βάση τόν βασιλικό. Σέ κρέμες, όπως «κρέμα λεμόνι άρωματισμένη μέ βασιλικό». Επίσης διακοσμητικά «φρέσκες» σαλάτες καί τά κομψά φύλλα του «γαρνίρουν» φαγητά, πιάτα κ.λ.π.

Έτσι, οί πολλαπλές ιδιότητες του φυτού αυτού δικαίως τό καταξιώνει ως τόν βασιλέα τών βοτάνων.

Φαλάσαρνα

Εὐλογημένος ὁ τόπος μας κι ἀπ' τὸ Θεό καί ἀπὸ τὴν ἱστορία του γιὰ τίς φυσικὲς καλλονές του, γιὰ τὰ ἐκπληκτικὰ κατάλοιπα τοῦ παρελθόντος. Ἡ τρανή πολιτεία τῆς ἀρχαίας Φαλασάρνης, νόμφη τὴ θέλουν οἱ ἐπαῖοντες, ἔχει μιὰ θεία ἀποψη ἀπὸ μακριά, ἔχει μιὰ ὑποβλητικὴ μαγεία ἀπὸ κοντὰ.

Μόλις ξεμυτίσεις στοῦ Ἄρμι, μόλις περάσεις τὸν Ἄγ. Κωνσταντῖνο καί σταθεῖς στοῦ Μουράκι, δοξάζεις τὸ Θεό γιὰ τοῦτο τὸ μεγαλεῖο.

Νᾶναι πρωῖ ν'ἀναδύονται ἀπὸ μακριά ὁ Ποντικός καί τὸ Συγκλιό, ν'ἀχνίζει ἡ Πεταλίδα καί νά ξεπετιοῦνται τὰ Καστριά μεγάλο καί μικρό. Τό μεσημέρι, ἕνας ἀπέραντος καθρέφτης ἀπλώνεται στὰ πόδια σου, ἡ θαλασσινὴ ἀπεραντοσύνη μὲ εἰδῶλα τῆ σμαραγδένια φύση, τοὺς ἀπέραντους ἐλαιῶνες καί τὰ πυκνόφυτα πλάγια. Νά ἀντικρῦσεις τὸ ἡλιοβασιλεμα ἀργά πού ὁ ἥλιος χάνεται στὴν ἑσπερία, νά τὸ θυμᾶσαι σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ. Νά ροδίζουν καί νά κοκκινίζουν τὰ σύννεφα, ν' ἀστράφτουν καί νά γυαλίζουν τὰ νερά, νά βυθίζεται καί νά χάνεται ὁ βασιλιάς τῆς μέρας. Καί σάν πατήσεις τὰ ἐρείπια τῆς θρυλικῆς πολιτείας... Ἡ ψυχὴ σου θά εὐφρανθεῖ στὴ θεὰ τοῦ Προφήτη Ἡλία ψηλά - ψηλά. Στὴν κάθετη κόψη τὰ γκρεμνά τοῦ Κούκου. Στὴ βαθιὰ ἀγκάλη τοῦ Σχοινιά. Στὴ χάρη τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Ἀνασκάπεται ἡ πανάρχαιη πολιτεία τὰ τελευταῖα χρόνια. Βιβλίο ἐτοιμάζεται γι'αὐτὴν ἀπ' τὴν ἀρχαιολόγο καί ἀνασκαφέα τῆς κ. Ἐλπίδα Χατζηδάκη. Ὅμως λίγα ἤρθαν στοῦ φῶς ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τῆς. Ἡ ἴδια ἡ συγγραφέας δηλώνει πὼς δέν τὴ φτάνει ἡ ζωὴ τῆς γι' αὐτὸ τὸ ἔργο.

Ἐφέτος καμιά ἐργασία δέν ἔγινε. Οὐτε ἓνα βῆμα. Κρύβει πολλὰ στὰ σπλάχνα τῆς. Τόνοι χωμάτων γιὰ αἰῶνες φρόντισαν νά ἐξαφανίσουν ἀκόμα καί τὰ ἴχνη τῆς. Βροχές, ἄνεμοι καί καταιγίδες γκρέμισαν καί γκρεμίζουν ὅ,τι μποροῦν. Ὅμως τόσα ὀχυρωματικὰ ἔργα, τόσα κτίσματα καί μέγαρα καί παλάτια, τόσοι ναοὶ καί ἱερά πού νά τὰ ἐξαφανίσουν...

**Τοῦ κ. Ἀθανασίου Δεικτάκη,
Λογοτέχνου**

Μά ἄς ἀφήσουμε τὴ βασίλισσα στὸν πέτρινο ἐπιβλητικὸ θρόνο τῆς νά θαυμάζει τίς ἀρματοδρομίες. Νά μὴν ἀκοῦμε τοὺς καπεταναίους νά φωνασκοῦν μὲ τοὺς ναῦτες στοῦ κλειστοῦ λιμάνι. Ἄς μὴ βλέπουμε τοὺς πετασιέες νά ἐτοιμάζουν τὰ ἀκόντια καί τοὺς βαρδιάνους νά ἐρευνοῦν ἀνήσυχτα καί ἐπίμονα στεριές καί θάλασσες.

Σταθεῖτε στοῦ ἀνωψωμένο λιμάνι τῆς. Περιπατεῖστε στίς ὑπώρειες τοῦ Κούτρη. Ψάξτε λίγο τίς πλαγιές ὅπου ἡ γερμένη καστροπολιτεία. Παντοῦ τρανά σημάδια. Βάσεις ἐπιμελημένων οἰκοδομημάτων. Τοῖχοι ἀπὸ κτίρια πού διατηροῦνται ἀκόμη. Σκαλισμένα «ψυγεῖα». Δεξαμενές. Βράχοι λαξευμένοι. Καί πέτρες. Πέτρες παντοῦ. Πολλές πέτρες. Ριζωμένες, ἐλεύθερες, μικρές, μεγάλες σέ διάφορα σχήματα, ὅλες πελεκημένες. Σέ κάποιες πέρασε ἀπὸ πάνω τους καταλυτικὸς ὁ χρόνος. Καί ἄλλες τίς χάλασε λιγότερο. Κάποιες φτάνουν μέχρι τὸ κῶμα τοῦ γυαλοῦ. Ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Πεταλίδα, τὴ βραχονησίδα, στὴ φρουριακὴ οἰκοδομή, λίγες στέκονται ἀκόμα ψηλά στοῦ Φρύδι - τί θαῦμα! Ἀκίνητες καί οἱ πολλές κυλοῦνται στὰ γκρίζα βράχια κοντὰ στίς ἀλυσκίες, μιὰ χρωματικὴ ἀντίθεση καί μαρτυρία τῆς φύσης καί τῆς ἀνθρώπινης τέχνης.

Μακαρίζω τίς ἐρχόμενες γενεές πού θά γνωρίσουν τὴν ἀρχοντιά τῆς ἱστορικῆς πολιτείας.

Θά τὴ θαυμάσουν, θά τὴν ἀπολαύσουν καί θά τὴν ἀγαπήσουν περισσότερο. Θά περπατήσουν στὰ καλντερίμια, στίς στράτες καί τὰ μονοπάτια τῆς. Θά χορτάσουν τὰ ἔργα τῆς ἀνθρώπινης τέχνης.

Τὰ μέγαρα, τὰ παλάτια, τὰ τελῶνεῖα, τὰ ἀρχοντικά. Τὰ κοινὰ σπίτια, τὰ δημόσια καί ἰδιωτικά οἰκοδομήματα. Τὰ θυοιαστήρια, τοὺς πύργους καί τὰ τείχη. Τὰ λιμάνια καί τίς προκουμαῖες, τὰ τελῶνεῖα καί τὰ καρνάγια.

Η Εκκρησία σᾶς ἀπαντᾷ...

Πάντα ἐπίκαιρο τό ἐρώτημα Ἐναγνώστριας τοῦ Περιοδικοῦ μας, τήν ὁποία καί εὐχαριστοῦμε πού ἐρωτᾷ, πῶς χρειάζεται νά ἀντιμετωπίζει ὁ Χριστιανός τίς ἀσθένειες.

ρειάζεται κατ' ἀρχήν νά ποῦμε πῶς ὅταν ἀσθενήσουμε, καί μάλιστα ἂν αὐτή ἡ ἀσθένεια εἶναι δύσκολη καί ἡ ἀντιμετώπισή της προϋποθέτει βάθος χρόνου, τό πρῶτο μέ τό ὅποιο εἶναι ἀπαραίτητο νά ὀπλιστοῦμε εἶναι ἡ ὑπομονή, ἡ ταπείνωση καί ἡ ἐλπίδα στόν Θεό. Ὑπάρχουν περιπτώσεις πού ὁ Θεός φυσικά δέν προκαλεῖ τήν ἀσθένεια, παραχωρεῖ ὅμως καί ἐπιτρέπει μία δοκιμασία τέτοιου εἴδους, γιά νά ὠφεληθοῦμε ψυχικά καί νά ἔλθομε «εἰς ἑαυτόν». Παραγγέλλει ὁ σοφός Σειράχ: «*Παιδί μου τίς ἀρρώστιες σου μὴν τίς παραμελεῖς, ἀλλά νά προσεύχεσαι στόν Κύριο, κι Αὐτός θά σέ γιαιτρέψει. Ἄφησε τήν ἀδικία, κάνε τό σωστό καί καθάρισε τήν καρδιά σου ἀπό κάθε ἁμαρτία*» (Σοφ. Σειράχ 38:9-10).

Παράλληλα μέ τήν βοήθεια καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ πού εἶναι εἶναι ἀναγκαῖα, ὀφείλομε στήν ἀσθένειά μας νά ζητᾶμε καί τήν βοήθεια τῆς ἱατρικῆς καί νά ἀκολουθοῦμε τίς ὑποδείξεις τῶν γιαιτρῶν. Λέει καί πάλι ὁ σοφός Σειράχ: «*Νά ἀποδίδεις στό γιαιτρό τίς τιμές πού τοῦ ἀνήκουν, γιαιτί ὁ Κύριος τόν ἔχει ὀρίσει στό λειτούργημά του. Ὁ Κύριος δημιούργησε τά φάρμακα ἀπό τή γῆ καί ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει φρόνηση δέν θά διστάσει νά τά χρησιμοποιοῦσει*» (Σοφ. Σειράχ 38:1,4).

Ἐπιπλέον δέν πρέπει νά μᾶς διαφεύγει τό γεγονός ὅτι οἱ χρόνιες καί βαριές ἀσθένειες προκαλοῦν σέ πολλές περιπτώσεις καί ψυχικές διαταραχές. Ἡ ἀπελπισία, ἡ ἀγανάκτηση, ὁ γογγυσμός δέν χαρακτηρίζουν τόν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ. Ἀντιθέτως στό κρεβάτι τοῦ πόνου ἀναλογίζεται τά σφάλματά του, συναισθάνεται τήν ἁμαρτωλότητά του καί ζητᾷ τό ἔλεος καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀσθένεια - ὁ πόνος, μυστήριο ἀδιακρίβωτο καί ἀπροσπέλαστο σέ πολλές περιπτώσεις μέ τήν ἀνθρώπινη λογική, μεταποιεῖται στήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη σέ λυτρωτική δύναμη ἐλπίδος, αὐγασμό ἐλευθερίας, ζωφόρο πνοή ἀγάπης ἢ βαρύτατο ψυχικό ρῆγμα ἀπελπισίας καί ἐσωτερικό χαράκωμα καρδιάς. Εἶναι προφανές

ὅτι ἡ κατάληξη ἐξαρτᾶται ἀπό τόν τρόπο διηθήσεώς του. Ἴσως στίς δύσκολες αὐτές ὥρες τῆς ἀσθένειας, τοῦ πόνου μας, χρειάζεται νά θυμούμαστε τά λόγια του Μπερντιέγιεφ «... ὁ δρόμος τῆς ἐλευθερίας εἶναι ὁ δρόμος τοῦ πόνου. Ὅπως ἐπίσης ὁ δρόμος τοῦ πόνου, ἀπό τήν ἄλλη μεριά, εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἐλευθερίας. Τῆς ἐλευθερίας μέ τήν πραγματική ἔννοια πού ἔχει ἡ λέξη αὐτή, ὡς λύτρωση...». Νά θυμούμεθα, κυρίως, τούς λόγους καί τά βιώματα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, σύμφωνα μέ τά ὁποῖα: «*κακόν ὁ Θεός οὐκ ἐποίησεν*», (ἄγ. Συμεών ὁ νέος Θεολόγος), «*κακό εἶναι νόσος ψυχῆς καί σώματος ὁ θάνατος*», (ἄγ. Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρέας).

Ἄς γίνεῖ λοιπόν ἡ ἀσθένειά μας εὐκαιρία γιά λύτρωση καί ἐλευθερία ἀπό τά δεινά καί τά δεσμά τῆς ἁμαρτίας. Μέ τά δάκρυα τῆς μετανοίας μας, μέ τήν Ἐξομολόγησή μας στόν Πνευματικό, καί μέ τήν συνειδητή συμμετοχή μας στό Μυστήριο τῆς ζωῆς, στήν Θεία Κοινωνία, ἄς ὀπλιστοῦμε, ἄς πάρουμε δύναμη, γιά νά ἀντιμετωπίσουμε τήν ἀσθένειά μας, ὅσο δύσκολη καί ὀδυνηρή κι ἂν εἶναι. Ἀκόμα καί ἂν ὁ Χριστιανός αισθάνεται ὅτι αὐτή ἡ ἀσθένεια τόν φέρνει πιό κοντά στόν θάνατο, ἰδίαιτερα σ' αὐτές τίς περιπτώσεις, ἐμπιστευόμενος τήν ἀγάπη καί τό ἔλεος τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος «οὐκ ἤλθε ψυχᾶς ἀνθρώπων ἀπολέσει, ἀλλά σῶσαι» (Λουκ. 9,56), ἄς μὴν ἀπελπιζόμεθα, ἄς ἀφεθοῦμε μέ πίστη καί ἐμπιστοσύνη στά χέρια Ἐκείνου πού παίρνει τά παιδιά Του κοντά Του, «*στήν καλύτερη ὥρα τους*», σύμφωνα μέ τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Γιά ὁποιοδήποτε θέμα, ἐρώτημα ἢ ἀπορία σας μπορεῖτε νά μᾶς γράφετε στήν ἠλεκτρονική διεύθυνση <http://www.imks.gr/cgi-bin/fpm.cgi>

(ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2011)

Αρχή τής Ίνδικτου

Ἡ 1^η Σεπτεμβρίου, ἀρχή τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ἔχει καθιερωθεῖ ὡς γνωστόν ἀπό τόν μακαριστό Οἰκουμενικό Πατριάρχη κυρό Δημήτριο ὡς ἡμέρα προσευχῆς καί προστασίας γιά τήν κτίση, τό περιβάλλον. Ἀπό τότε καί μέχρι σήμερα τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ὑπό τήν ἐμπνευσμένη ποδηγεσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ, ὁ Ὅποιος ἔχει ὀνομαστεῖ καί «πράσινος Πατριάρχης» γιά τίς σπουδές καί τίς ποικίλες πρωτοβουλίες Του ἀναφορικά μέ τήν προστασία τοῦ περιβάλλοντος, πρωτοπορεῖ παγκοσμίως στήν ἀφύπνιση τῶν συνειδήσεων. Τήν 1^η Σεπτεμβρίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας τέλεσε Θεία Λειτουργία καί τό ἀπόγευμα ἡ Ἑνορία Πύργου συνδιοργάνωσε μέ τόν Σύλλογο Γυναικῶν Πύργου καί τόν Πολιτιστικό - Οἰκολογικό Σύλλογο Πύργου, ἐκδήλωση ἀφιερωμένη στό περιβάλλον. Μετά τόν ἀγιασμό πού τέλεσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας ἀναγνώσθηκε τό μήνυμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου γιά τήν ἡμέρα τοῦ Περιβάλλοντος. Ἀκολούθησε ἐπικαιρή ὁμιλία ἀπό τήν κ. Φελεσάκη Ἰωάννα, Βιολόγο μέ θέμα: «Ἀνανεώσιμες πηγές Ἐνέργειας». Ἡ ἐκδήλωση ἔκλεισε μέ συζήτηση καί πλούσιο κέρασμα, προσφορά τῆς Ἑνορίας Πύργου, τῶν Συλλόγων, Φορέων καί κατοίκων.

Ἐναρξη Σχολικοῦ ἔτους

Ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐνάρξεως τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας ἐπισκέφθηκε Σχολεῖα τῆς περιοχῆς, τέλεσε τήν Ἀκολουθία τοῦ Ἀγιασμοῦ καί εὐχήθηκε

σέ καθηγητές, μαθητές καί γονεῖς καλή καί εὐλογημένη σχολική χρονιά, καλούς ἀγῶνες καί καλή δύναμη στόν στίβο τῆς γνώσης καί τῆς μάθησης.

Ἑορτή Τιμίου Σταυροῦ

Προσκεκλημένος τοῦ Σεβ. Μητρ. Λάμπης, Συβρίτου & Σφακιῶν κ. Εἰρηναίου καί τῆς Ἱεράς Πατριαρχικῆς Μονῆς Πρέβελη, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας συμμετεῖχε εἰς τήν πανήγυρη τῆς Μονῆς. Πλήθος προσκυνητῶν προσήλθαν νά προσκυνήσουν τόν Τίμιο Σταυρό πού αἰῶνες τώρα φυλάσσεται ὡς πολύτιμος θησαυρός εἰς τήν ἱστορική Ἱερά Σταυροπηγιακή Μονή Πρέβελη.

Συνάντηση Ὁρθοδόξων μέ Παλαιοκαθολικούς

Ἰπὸ τήν αἰγίδα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου φιλοξενήθηκε στήν Ὁρθόδοξο Ἀκαδημία Κρήτης, ἀπό 14

έως 20 Σεπτεμβρίου, Θεολογικό Συνέδριο στο οποίο μετείχαν εκπρόσωποι του Οικουμενικού Πατριαρχείου, με έπικεφαλής τόν Έντιμολογίωτατο Καθηγητή κ. Γρηγόριο Λαρεντζάκη, Άρχοντα Μ. Πρωτονοτάριο, εκπροσωπούντα τήν Μητέρα Έκκλησία καί τόν τότε Πρόεδρο του Διαλόγου καί νύν μακαριστό Μητροπολίτη Αυστρίας κυρό Μιχαήλ καί ομάδα Παλαιοκαθολικών. Στήν συνάντηση αὐτή οἱ Σύνοδοι εἶχαν τήν δυνατότητα νά ανταλλάξουν θέσεις καί απόψεις, νά μετέχουν στή Θεία Λειτουργία πού τελέστηκε ὑπό τοῦ Ποιμενάρχου μας στόν Μητροπολιτικό Ναό Εὐαγγ. τῆς Θεοτόκου Κισάμου, νά ἐπισκεφθοῦν τόν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπο Κρήτης κ. Εἰρηναῖο, ἄλλους Ἀρχιερεῖς τῆς Μεγαλονήσου, Ἱερές Μονές, Ἱστορικά Μνημεῖα, κ.ἄ. Ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας δέχθηκε τούς Συνέδρους στούς χώρους τῆς Μητροπόλεως, τούς ξενάγησε καί τούς φιλοξένησε, ἐκφράζοντας τήν χαρά του γιά τήν συνάντηση αὐτή.

Μνήμη πεσόντων

Τήν Πέμπτη 15 Σεπτεμβρίου ἡ Ἑνορία Παλαιοχώρας καί ὁ Δήμος Πελεκάνου προσευχήθηκαν γιά τούς 32 πεσόντες ἥρωες-ἀγωνιστές ἀπό τήν Παλαιοχώρα καί τήν εὐρύτερη περιοχή, οἱ ὁποῖοι θυσιάστηκαν κατά τήν διάρκεια τῆς Γερμανικῆς κατοχῆς. Στά γεγονότα τῆς

ἐποχῆς ἐγίνε ἀναφορά ἀπό τόν Πρόεδρο τοῦ Παραδοσιακοῦ Συλλόγου Σελίνου κ. Ἀποστολάκη Νικόλαο.

Ἑορτή Ὁσίου Κύρ-Ἰωάννου τοῦ Ξένου

Ἡ Μητρόπολις μας ἔχει τήν μεγάλη εὐλογία νά φιλοξενεῖ τό μοναδικό διασωζόμενο τεμάχιο Ἱεροῦ Λειψάνου, τμήμα τῆς Τιμίας Κάρας, τοῦ Ὁσίου καί Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Κύρ-Ἰωάννου τοῦ Ξένου, ὡς ἐπίσης καί τόν τόπο τῆς ἀσκήσεως καί κοιμήσεως Του. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας χοροστάτησε στόν Ἑσπερινό τῆς ἑορτῆς 19 Σεπτεμβρίου στό Καβούσι Πλατάνου, τόπο ἀσκήσεως καί κοιμήσεως τοῦ Ἁγίου, τήν δέ κυριώνυμο ἡμέρα ἱερούργησε στά Τσουρουνιανά Κισάμου, ὅπου φυλάσσεται ἡ Τιμία Κάρα Του.

Ἐγκατάσταση Νέας Ἀδελφότητας

Μετά ἀπό πολλές δεκαετίες ἐπανδρώθηκε μέ νέα ἀδελφότητα ἡ ἱστορική Ἱερά Μονή Χρυσοσκαλιτίσσης, ἡ ὁποία ἀνήκει στήν Μητροπολιτική μας περιφέρεια. Ἡ Μονή Χρυσοσκαλιτίσσης εἶναι ἀφιερωμένη στήν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου, γνωστή στήν Δυτική Κρήτη καί εὐρύτερα γιά τήν Ἱερά καί Θαυματουργό Εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἡ ὁποία ὡς πολῦτιμος θησαυρός φυλάσσεται στή Μονή, ὡς ἐπίσης καί γιά τήν δια-

χρονική προσφορά της στό Γένος. Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι ἡ ἱερότητα τοῦ χώρου ἀρχίζει μέ τήν παρουσία (εὕρεση) τῆς εἰκόνας τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου σέ κόγχη τοῦ βράχου. Ἡ εἰκόνα αὐτή κρύφτηκε ἐδῶ πιθανότατα τήν ἐποχή τῆς εἰκονομαχίας (726-842 μ.Χ.) Ἡ Μονή εἶναι χτισμένη πάνω σέ βράχο μέ τά κύματα τοῦ Λυβικοῦ πελάγους νά τόν ἀγκαλιάζουν καί νά ὑμνοῦν τήν Κυρία Θεοτόκο πού αἰῶνες τώρα δεσπόζει ἐπί τοῦ βράχου. Τήν ἡμέρα τοῦ Πάσχα τοῦ ἔτους 1824 ἔγινε ἡ μεγάλη σφαγή στό παρακείμενο Ἐλαφονήσι ἀπό τούς Τουρκοαιγύπτιους, οἱ ὁποῖοι στό πέρασμά τους κατέστρεψαν τίς Ἐκκλησίες τῆς περιοχῆς. Πέρασαν καί ἀπό τή Χρυσοσκαλίτισσα πού ἦταν ἔρημη. Ἦθελαν νά τήν ἰσοπεδώσουν, ἀλλά τούς ἐμπόδισε ἕνα σμήνος μελισσῶν, πού εἶχε γιά κυψέλη τήν κόγχη πού βρίσκεται τό εἰκονοστάσι τό ὁποῖο συναντᾶμε δεξιά ὅπως ἀνεβαίνουμε στή Μονή. Πρῶτος, πού κατοίκησε μετά τήν ἐρήμωση τῆς Μονῆς, ἦταν ἕνας μοναχός Ἰωαννίκιος ἀπό τά Κύθηρα. Μετά τό θάνατό του ἀκολούθησε νέα ἐρήμωση. Τό 1855 ἄρχισε ἡ ἀναβίωση τῆς Μονῆς μέ τήν ἐγκατάσταση τοῦ μοναχοῦ Μανασσή Καραγιαννάκη. Ὁ Μανασσῆς ἔφερε τήν ἀργυρή εἰκόνα τῆς Παναγίας ἀπό τή Σμύρνη. Τό 1897 ἔφυγε στό ἐξωτερικό καί τόν διαδέχθηκε ὁ Γρηγόριος Πλοκαμάκης (ἀπό τά Πλοκαμιανά) πού ὑπηρέτησε τή Μονή περισσότερο ἀπό μισό αἶωνα. Αὐτόν ἀναφέρει ὁ Καζαντζάκης στό ἔργο του *"Ἀναφορά στόν Γκρέκο"*. Τό 1900 ἡ Μονή διαλύθηκε μαζί μέ ἄλλες μονές τῆς Κρήτης. Ἐπανιδρύεται σάν γυναικεία τό 1940. Ἡ ζωή ξαναγύρισε μετά τήν 27^η Ἰανουαρίου 1944, ἡμέρα πού ἔφυγαν οἱ Γερμανοί. Αὐτή ἡ ζωή συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Τίς τελευταῖες δεκαετίες διακόνησαν στήν Μονή ἡ μακαριστή ἤδη Μοναχή Θεοδότη καί ὁ Ἱερομόναχος Νεκτάριος. Πρόσφατα ἐγκαταστάθηκαν στήν Μονή δύο νέοι Ἱερομόναχοι, πνευματικά ἀναστήματα τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ρεθύμνης καί Αὐλοποτάμου κυροῦ Ἀνθίμου καί ἔτσι ἡ Μονή συνεχίζει τήν ἱστορία καί διακονία της. Μέ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης ἡ Μονή μετετρέπη ἀπό γυναικεία σέ ἀνδρῶα. Χιλιάδες προσκυνητές κατακλύζουν τή Μονή κατά τήν διάρκεια τοῦ ἔτους, ιδιαίτερα τούς θερινούς μήνες καί τήν περίοδο τοῦ Δεκαπενταγούστου, γιά νά πάρουν δύναμη ἀπό τήν θαυματουργό Εἰκόνα τῆς Παναγίας καί νά καταθέσουν ἐνώπιον τῆς Σεπτῆς μορφῆς Της τούς πόνους, τά βάσανα, τήν ἀγωνία καί τίς παρακλήσεις τους. Μέ ἐνέργειες τοῦ Ἐπισκόπου μας ἡ Μονή ἐντάχθηκε πρόσφατα στό ΕΣΠΑ, μέ προϋπολογισμό 980.000,00€. Ἀναμένεται ἡ ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν συντήρησης καί ἀποκατάστασης τῆς Μονῆς, οἱ ὁποῖες θά γίνουν μέ τήν ἐπίβλεψη τῆς 28^{ης} Ἐφορείας Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων.

ἰδιαίτερως τούς Ὁσίους ἐνενηνῆκοντα καί ὀκτώ Θεοφόρους Πατέρες καί τόν Ὁσιο Ἰωάννη τόν Ἐρημίτη, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν, ἀσκήτεψαν, ἀγίασαν καί ἐτελειώθησαν στό σπήλαιο τοῦ Ἄζωγυρέ Σελίνου, ὅπου καί τό μεγάλο προσκύνημά τους. Ὁ Ὁσιος Ἰωάννης κοιμήθηκε στήν περιοχή Γουβερνέτου, ὅπου εὑρίσκεται καί ὁμώνυμο Μοναστήρι. Στό μεγάλο προσκύνημα τοῦ Ἄζωγυρέ κατά τό ἑορταστικό διήμερο 6^{ης} & 7^{ης} Ὀκτωβρίου, ὡς καί ἀρκετές ἡμέρες πρὶν, λόγω τῆς προσέλευσης πολλῶν προσκυνητῶν, τελοῦνται Ἱερές Ἀκολουθίες, νυκτερινές Θεῖες Λειτουργίες καί Παρακλήσεις. Ἐορτάζει ἐπίσης καί τό σπήλαιο τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ἐρημίτου, στήν Μαραθοκεφάλα Κισάμου, ὅπου κατά τήν παράδοση πέρασε ὁ Ἅγιος προευόμενος πρὸς τό Γουβερνέτο. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας χοροστάτησε τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς ἑορτῆς στό προσκύνημα τοῦ Ἄζωγυρέ, τήν δέ κυριώνυμο ἡμέρα μετεἶχε στήν πανήγυρη τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς Μονῆς Γουβερνέτου, προσκεκλημένος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κυδωνίας & Αποκορώνου κ. Δαμασκηνοῦ καί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Εἰρηναίου.

Ἐγκαίνια Ἱεροῦ Ναοῦ

Τό Σάββατο 8 Ὀκτωβρίου ὁ Σεβασμιωτάτος Μητροπολίτης μας τέλεσε τά ἐγκαίνια Ἱεροῦ Ναοῦ, πετρόκτιστου,

Ἑορτή Ὁσίων 99 Θεοφόρων Πατέρων

Ἡ Μητροπολιτική μας περιφέρεια σεμνύνεται καί τιμᾶ

περικαλλούς, αφιερωμένοι στον Προφήτη Ζαχαρία, στην Ένορία Πλατάνου Κισάμου. Ο Ναός είναι δωρεά έξ ολοκλήρου του κ. Ζαχαρία Κομπογεννητάκη και της εύλαβους οικογενείας του.

Σύναξη Αγίων Αναργύρων

Στόν νεοανεγερθέντα Ίερό Ναό, ό όποίος τιμάται στην Σύναξη τών Αγίων Αναργύρων και ό όποίος εύρίσκει-ται στην Πανέθυμο Κισάμου, τέλεσε τόν Έσπερινό της έορτής ό Σεβ. Ποιμενάρχης μας, τήν Κυριακή 16 Όκτωβρίου. Ό Ναός αυτός κτίστηκε σέ θεμέλια παλαιότερου Ναού, είναι πετρόχτιστος και οι έργασίες ολοκλήρωσής του συνεχίζονται χάριν του δραστήριου Έφημερίου τής Ένορίας Αίδεσ. Μιχαήλ Μαλανδράκη, τών άξιων συνεργατών του - μελών του Έκκλησιαστικού Συμβουλίου και δωρεών εύλαβών Ένοριτών.

Έναρξη Συντροφιάς τής Χαράς

Ή Μητρόπολις μας, έπιθυμώντας νά χτίζει γέφυρες κοινωνίας και έπικοινωνίας μέ τά νειάτα του τόπου, συνεχίζει και έφέτος τήν λειτουργία τών Νεανικών Συνάξεων, τήν γνωστή πλέον «Συντροφιά τής Χαράς». Παιδιά ηλικίας από 6 έως 15 ετών συναντώνται κάθε Σάββατο από-

γευμα στό «Φαλδάμειο Οΐκημα» τής Μητροπόλεως μας και, μέ τήν συμβολή και άρωγή έθελοντών έκπαιδευτικών τής περιοχής μας, δίδεται ή δυνατότητα γιά δημιουργική άπασχόληση, ψυχαγωγία, άθληση, συνεργασία και ανάπτυξη πρωτοβουλίας, βοηθώντας παράλληλα τά παιδιά νά ψηλαφίσουν τήν έν Χριστώ ζωή, καθώς και τήν αλήθεια τής πίστεως μας. Στην έναρκτήρια εκδήλωση, ή όποία έγινε τήν Δευτέρα 17 Όκτωβρίου, οι μετέχοντες είχαν τήν εύκαιρία νά γνωρίσουν από κοντά και νά έπικοινωνήσουν μέ τήν κ. Φώτο Σκορδά, καταξιωμένη συγγραφέα παιδικών παραμυθιών, ή όποία μίλησε μέ θέμα: «Ό κλέφτης του Παραδείσου». Πληροφορίες γιά τίς Νεανικές Συνάξεις, ως και έγγραφές γίνονται στό βιβλιοπωλείο τής Μητροπόλεως τηλ. 28220-22128 (έσωτ. 5).

Έναρξη Μαθημάτων Ώδειου

Μέ τόν Άγιασμό πού τελέστηκε τό Σάββατο 22 Όκτωβρίου άρχισαν και έπίσημα τά μαθήματα του Ώδειου τής Μητροπόλεως μας γιά τό νέο σχολικό έτος 2011-2012. Κατά τήν φετινή χρονιά θά λειτουργήσουν οι Σχολές: Βυζαντινής Μουσικής, Θεωρίας τής Μουσικής, Πιάνου, Κλασικής Κιθάρας, Κλασικού Βιολιού, Άρμονίου - Άκορντεόν, Παραδοσιακής Μουσικής (βιολί-λύρα-λαούτο), Ντραμς, Ήλεκτρικής Κιθάρας, Λαϊκής Μουσικής (μπουζούκι) και Μουσικής προπαιδείας (γιά παιδιά προσχολικής ηλικίας 4-6 χρονών). Οι καθηγητές του Ώδειου είναι πτυχιούχοι, σύμφωνα μέ τίς προϋποθέσεις πού θέτει τό Έπουργείο Πολιτισμού, τά δέ πτυχία του Ώδειου είναι αναγνωρισμένα από τό Έπουργείο Πολιτισμού. Πληροφορίες - Έγγραφές στην Γραμματεία του Ώδειου, τηλ. 28220-22184 (άπογευματινές ώρες).

Παραρτήματα Σχολής Βυζαντινής Μουσικής

Μέ άπόφαση του Μητροπολίτου μας τό Ώδειο τής Μητροπόλεως μας εκτός από τήν έδρα τής Μητροπόλεως στό Καστέλλι, τέθηκαν σέ λειτουργία άλλα δύο Παραρτήματα εκμάθησης Βυζαντινής Μουσικής. Τό ένα Παραρτήμα λειτουργεί στην Έπαρχία Σελίνου και συγκε-

κριμένα στην Παλαιόχωρα, σέ συνεργασία μέ τόν Δήμο Καντάνου-Σελίνου καί τήν Ένορία Παλαιοχώρας. Τά μαθήματα γίνονται κάθε Τετάρτη απόγευμα: 5.00μ.μ.-6.00μ.μ., τμήμα Πρακτικό καί 6.00μ.μ.-7.00μ.μ., τμήμα Θεωρητικό, στήν αίθουσα Μουσικής τού Δημοτικού Σχολείου Παλαιοχώρας. Τό δεύτερο Παράρτημα λειτουργεί στό Κολυμβάρι, σέ συνεργασία μέ τήν Ένορία Κολυμβαρίου καί τήν Όρθόδοξο Άκαδημία Κρήτης. Λειτουργεί στους χώρους τής Όρθοδόξου Άκαδημίας Κρήτης κάθε Παρασκευή απόγευμα 5.00μ.μ.-6.00μ.μ., τμήμα Πρακτικό καί 6.00μ.μ.-7.00μ.μ., τμήμα Θεωρητικό. Διδάσκαλος καί τών δύο Παραρτημάτων είναι ό Καθηγητής Βυζαντινής Μουσικής τού Ώδειου τής Μητροπόλεως μας κ. Γεώργιος Χαχλάκης. Τά μαθήματα είναι δωρεάν καί απευθύνονται σέ μαθητές σχολείου καί ένήλικες. Παρακαλοῦνται καί προσκαλοῦνται οί ενδιαφερόμενοι καί ενδιαφερόμενες, ὅπως προσέλθουν τήν συγκεκριμένη ήμέρα καί ὠρα πρὸς ἐνημέρωση καί έγγραφή.

Έορτή Άγίου Δημητρίου

Προσκεκλημένος τού Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γορτύνης καί Άρκαδίας κ. Μακαρίου, ό Σεβ. Ποιμενάρχης μας μετείχε στήν τελετή θυρανοιζίων τού Έρου Ναού Άγίου Δημητρίου τής ιστορικής Ένορίας Άνω Ζαρού καί στήν πανηγυρική Θεία Λειτουργία πού ἀκολού-

θησε, προεξάρχοντας τού Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Έραπύτης καί Σητείας κ. Εύγενίου. Ό περικαλλής Έρός Ναός, τρίκλητος: τού Εὐαγγελισμού τής Θεοτόκου, Άγίου Δημητρίου καί Άγίου Γεωργίου, ἀνακαινίστηκε ἐκ θεμελίων μέ πρωτοβουλία τού ἄξιου προϊσταμένου τού Ναού π. Λέανδρου Σταματάκη καί τών συνεργατῶν αὐτοῦ.

Έπέτειος Έθνικῆς Έορτῆς

Τήν έορτή τής Άγίας Σκέπης τής Θεοτόκου καί τήν επέτειο τής Έθνικῆς παλιγγενεσίας τού ἔπους τού '40 ἐόρτασε καί ἐφέτος ό ἀπανταχοῦ τής γῆς Έλληνισμός μέ Θ. Λειτουργίες, Δοξολογίες, Δεήσεις καί παρελάσεις. Ίδιαίτερα ἐπίκαιρο τό μήνυμα τής ήμέρας στήν ἐποχή μας, ή ὅποια δοκιμάζεται τόσο πολύ από τήν πολυμέτωση καί πολύπλευρη κρίση, ὅπως τόνισε καί ό Σεβ. Μητροπολίτης μας στόν χαιρετισμό του κατά τήν επίσημη Δοξολογία.

Πνευματικό - Πολιτιστικό Πολυκέντρο

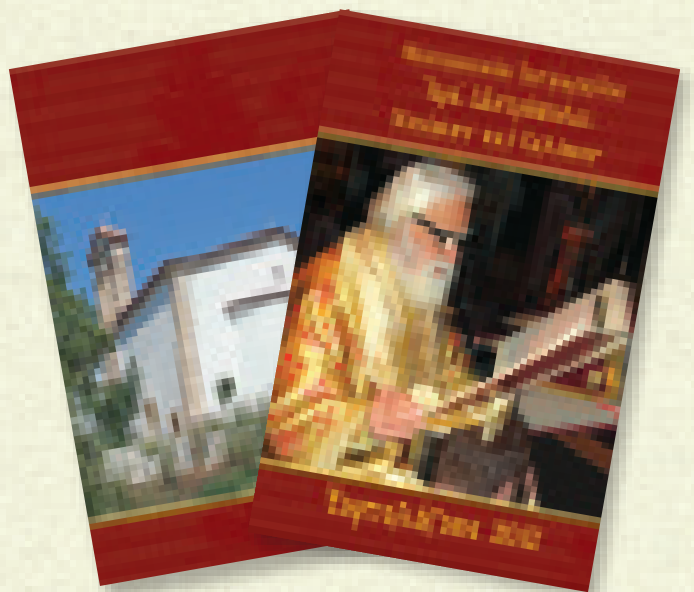
Μέ τήν χάρη τού Θεοῦ καί παρά τούς δύστηνους καιρούς μας συνεχίζονται (ἐξ' αἰτίας τής ἀγάπης ἀνθρώπων πού ἐμπιστεύονται τήν Έκκλησία), οί ἐργασίες ἀνέγερσης τού Πνευματικού-Πολιτιστικού Πολυκέντρου τής

Μητροπόλεώς μας, τό ὅποιο ἐπεκτείνεται σέ ἔκταση 2.000 τ.μ. καί θά λειτουργήσῃ ὡς πνευματική-πολιτιστική κυψέλη - κιβωτός καλύπτοντας κυρίως ἀνάγκες καί ἀγωνίες τῆς νέας γενιᾶς καί εὐρύτερα τῶν ἀνθρώπων τοῦ τόπου μας. Στό Πολυκέντρο θά ὑπάρχει χῶρος πνευματικῶν ἐκδηλώσεων, συνεδρίων, ὀμιλιῶν, διαλέξεων καί σεμιναρίων, βιβλιοθήκης - ἀναγνωστηρίου, ἐκμαθήσεως ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν, ψυχαγωγίας, φιλοξενίας, σχολῆς Γονέων καί θά λειτουργοῦν ραδιοφωνικός ἐκκλησιαστικός σταθμός, βιβλιοπωλεῖο καί ἐκδόσεις. Ἐπιπλέον θά στεγάσῃ τό Ὡδεῖο τῆς Μητροπόλεώς μας, τό ὅποιο εἶναι ἀναγνωρισμένο ἀπό τό κράτος, καί λειτουργεῖ ἐκτός τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς καί τμήματα - Σχολές: Πιάνου, Ἀρμονίου, Ἀκορντεόν, Κιθάρας, Κρουστῶν, παραδοσιακῶν ὡς καί λαϊκῶν ὀργάνων. Στόχος εἶναι ἐπίσης ὁ χῶρος αὐτός νά ἀποτελέσει τό ἔναυσμα καί κίνητρο γιά συμπάρασταση ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν, μελέτη ἀντιμετώπισεως κοινωνικῶν προβλημάτων, καταγραφῆς ἐκκλησιαστικῆς κληρονομιάς, ὡς καί ἄλλων δράσεων, οἱ ὁποῖες θά ἀναπτυχθοῦν. Γιά τήν ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἔχει ἀνοιχθεῖ εἰδικός λογαριασμός στήν Ἐθνική Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος 390/296041-94.

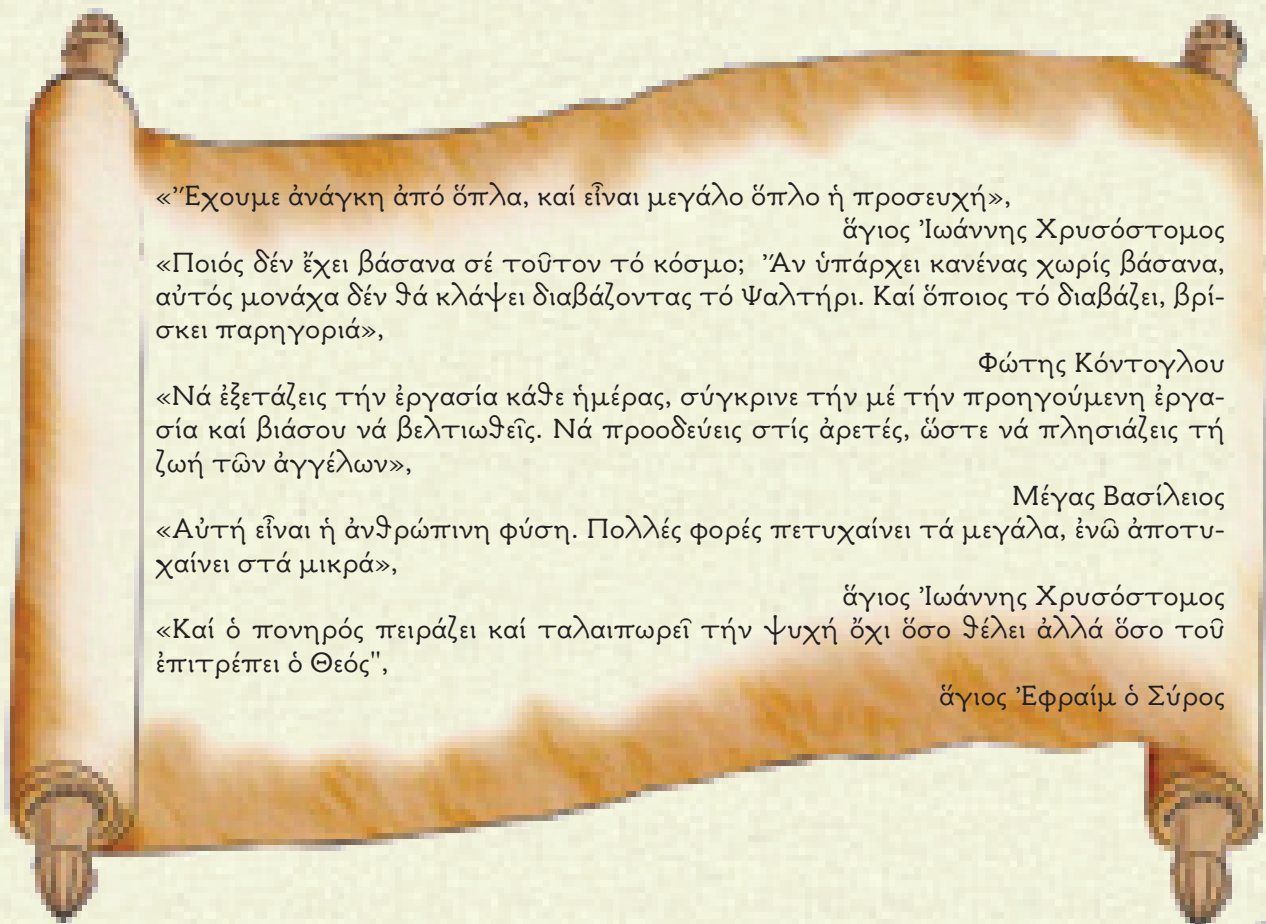
Ἡμερολόγιο Μητροπόλεως

Κυκλοφόρησε τό φετινό Ἡμερολόγιο τῆς Μητροπόλεως μας, ἔτους 2012, τό ὅποιο εἶναι ἀφιερωμένο εἰς τό Μέγα

τῆς Ἱερωσύνης Μυστήριον καί εἰς τόν Ἱερόν Κλήρον τῆς Ἱ.Μ. Κισάμου & Σελίνου, ὅπως σημειώνει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας στόν πρόλογό του: *Ἐπιπλέον θά στεγάσῃ τό Ὡδεῖο τῆς Μητροπόλεώς μας, τό ὅποιο εἶναι ἀναγνωρισμένο ἀπό τό κράτος, καί λειτουργεῖ ἐκτός τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς καί τμήματα - Σχολές: Πιάνου, Ἀρμονίου, Ἀκορντεόν, Κιθάρας, Κρουστῶν, παραδοσιακῶν ὡς καί λαϊκῶν ὀργάνων. Στόχος εἶναι ἐπίσης ὁ χῶρος αὐτός νά ἀποτελέσει τό ἔναυσμα καί κίνητρο γιά συμπάρασταση ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν, μελέτη ἀντιμετώπισεως κοινωνικῶν προβλημάτων, καταγραφῆς ἐκκλησιαστικῆς κληρονομιάς, ὡς καί ἄλλων δράσεων, οἱ ὁποῖες θά ἀναπτυχθοῦν. Γιά τήν ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἔχει ἀνοιχθεῖ εἰδικός λογαριασμός στήν Ἐθνική Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος 390/296041-94.*

τῆς Ἱερωσύνης Μυστήριον καί εἰς τόν Ἱερόν Κλήρον τῆς Ἱ.Μ. Κισάμου & Σελίνου, ὅπως σημειώνει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας στόν πρόλογό του: *Ἐπιπλέον θά στεγάσῃ τό Ὡδεῖο τῆς Μητροπόλεώς μας, τό ὅποιο εἶναι ἀναγνωρισμένο ἀπό τό κράτος, καί λειτουργεῖ ἐκτός τῆς Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς καί τμήματα - Σχολές: Πιάνου, Ἀρμονίου, Ἀκορντεόν, Κιθάρας, Κρουστῶν, παραδοσιακῶν ὡς καί λαϊκῶν ὀργάνων. Στόχος εἶναι ἐπίσης ὁ χῶρος αὐτός νά ἀποτελέσει τό ἔναυσμα καί κίνητρο γιά συμπάρασταση ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν, μελέτη ἀντιμετώπισεως κοινωνικῶν προβλημάτων, καταγραφῆς ἐκκλησιαστικῆς κληρονομιάς, ὡς καί ἄλλων δράσεων, οἱ ὁποῖες θά ἀναπτυχθοῦν. Γιά τήν ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἔχει ἀνοιχθεῖ εἰδικός λογαριασμός στήν Ἐθνική Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος 390/296041-94.*

«Ἐχομε ἀνάγκη ἀπό ὄπλα, καί εἶναι μεγάλο ὄπλο ἡ προσευχή»,

ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος

«Ποιός δέν ἔχει βάσανα σέ τοῦτον τό κόσμος; Ἄν ὑπάρχει κανένας χωρίς βάσανα, αὐτός μονάχα δέν θά κλάψῃ διαβάζοντας τό Ψαλτήρι. Καί ὅποιος τό διαβάσει, βρῖσκει παρηγοριά»,

Φώτης Κόντογλου

«Νά ἐξετάσεις τήν ἐργασία κάθε ἡμέρας, σύγκρινε τήν μέ τήν προηγούμενη ἐργασία καί βιάσου νά βελτιωθεῖς. Νά προοδεύεις στίς ἀρετές, ὥστε νά πλησιάζεις τή ζωή τῶν ἀγγέλων»,

Μέγας Βασίλειος

«Αὐτή εἶναι ἡ ἀνθρώπινη φύση. Πολλές φορές πετυχαίνει τά μεγάλα, ἐνῶ ἀποτυχαίνει στά μικρά»,

ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος

«Καί ὁ πονηρός πειράζει καί ταλαιπωρεῖ τήν ψυχή ὅχι ὅσο θέλει ἀλλά ὅσο τοῦ ἐπιτρέπει ὁ Θεός",

ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος

ΔΩΡΕΕΣ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ

Άγγελική Βόγκολη καί Έπαμινώνδας Λυράκης	50€
Αίδεσ. Ίωάννης Ψαράκης	50€
Έλευθερία Περούλακη	60€
Ξένια Μυγιάκη εις μνήμην τῶν γονέων της	100€
Ένοριακή Έπιτροπή Μονῆς	100€
Θεόδωρος Φωτάκης εις μνήμην Άρτεμησίας Καπῆ	100€
Χρυσούλα Κονταξάκη εις μνήμην τοῦ συζύγου της Μιχαήλ Κονταξάκη	100€
Πρωτοπρεσβύτερος Εὐάγγελος Σφακιανάκης	300€
Αἰκατερίνη Βιδαλάκη	20€
Άλέξανδρος Κατσανεβάκης	40€
Σύλλογος διδασκόντων 3ου Δημοτικοῦ Σχολείου Κισάμου εις μνήμην Κωνσταντίνου Καλλίνη πατέρα τῆς ἐκπαιδευτικοῦ Εὐαγγελίας Καλλίνη	50€
Μάνθος καί Ίωάννα Δίκη	100€
Κωνσταντίνος καί Εἰρήνη Κολώνια	120€
Νικόλαος Πενταράκης	200€
Άνώνυμος	850€
Άντωνία Πυροβολάκη εις μνήμην τοῦ συζύγου της Ίωάννου Πυροβολάκη	100€
Άργυρῶ Κοτσιφάκη εις μνήμην τοῦ πατρός της Περικλέους Μπαχουντάκη	30€
Νικόλαος Παπαδοπεράκης εις μνήμην τῆς μητρός του Μαρίας Παπαδοπεράκη	200€
Περικλῆς Παπαδοπεράκης εις μνήμην μητρός του Μαρίας Παπαδοπεράκη	200€
Ίερός Ναός Ἁγ. Πατέρων Ἄζωγυρέ Σελίνου	200€
Ένοριακή Έπιτροπή Σούγιας εις μνήμην Παντελεήμονος Κοσμαδάκη	150€

*“Ὁ ἐλεῶν πτωχόν, Θεῷ δανείζει”
(Παρ. 19, 7)
“Ἰλαρόν δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός”
(Β΄ Κορ. 9, 7)*

Περί ἀγάπης ἀπό τό Μ. Γεροντικό

Εἶπε ὁ ἄββάς Ἀντώνιος:
«Ἐγώ δέν φοβᾶμαι πιά τόν Θεό, ἀλλά τόν ἀγαπῶ,
γιατί ἡ ἀγάπη διώχνει πέρα τόν φόβο».

Εἶπε πάλι:
«Ἡ ζωή καί ὁ θάνατος τῆς ψυχῆς ἐξαρτᾶται ἀπό
τόν πλησίον. Ἄν κερδίσουμε τόν ἀδελφό, τόν Θεό
κερδίζουμε, ἐνῶ ἂν σκανδαλίσουμε τόν ἀδελφό,
στόν Χριστό ἀμαρτάνουμε».

Ὁ ἄββάς Ἀγάθων εἶπε:
«Ποτέ δέν πλάγιασα νά κοιμηθῶ, ἔχοντας δυσ-
ρεστηθεῖ μέ κάποιον, ἀλλά οὔτε καί ἄφησα -ὅσο

μποροῦσα- ἄλλον νά κοιμηθεῖ, ἔχοντας κάτι μέ
μένα».

Ἦλεγε ὁ ἄββάς Ίωάννης ὁ Κολοβός:
«Δέν γίνεται νά χτίσει κανεῖς τό σπίτι, ἀρχίζοντας
ἀπό πάνω καί προχωρώντας πρὸς τά κάτω. Ἀπό
τά θεμέλια θά ἀρχίσει καί θά προχωρήσει πρὸς τά
πάνω».

Τόν ρωτοῦν:

«Τί σημαίνουν αὐτά τά λόγια;»

«Τό θεμέλιο, ἀπαντᾶ, εἶναι ὁ πλησίον, προκειμένου
νά τόν σώσεις, καί πρῶτος ἐσύ ὠφελεῖσαι, γιατί
ἀπ' αὐτόν κρέμονται ὅλες οἱ ἐντολές τοῦ Χριστοῦ».

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Άπό τόν υπεύθυνο
τοῦ Ἐκκλ. Βιβλιοπωλείου τῆς Μητροπόλεως
κ. Ἐμμανουήλ Μποτωνάκη
Τηλ. ἐπικοινωνίας: 28220 22128 (ἔσωτ. 5)

Ὁ Τριγωνοψαρούλης επιστρέφει...
Συγγραφέας Βαγγέλης Ἡλιόπουλος
Ἐκδόσεις Πατάκη, σελ. 112

Ὁ Τριγωνοψαρούλης επιστρέφει... γιά νά δείξει σέ ὄλους πώς ἡ ἀληθινή ζωή δέν εἶναι αὐτή πού δείχνουν οἱ ὀθόνες, ἀλλά αὐτή πού ζοῦμε.

Ὁ Τριγωνοψαρούλης επιστρέφει γιά νά πει σέ ὄλους: «Δέν εἶμαι ἥρωας, εἶμαι ἀντιήρωας. Δέν εἶμαι ἐγώ ὁ σῆν τῶν καναλιῶν, εἶμαι μονάχα ἓνα ψαράκι πού κολυμπάει στά βιβλία τῶν παιδιῶν...».

Ὁ Ἀνεμοδόωρος

Συγγραφέας Ἄννα Τακόβου.
Ἐκδόσεις Ἄθως, Παιδικά, σελ. 55

Πάνω στούς ἀπότομους βράχους πού ἦταν χτισμένα τά μικρά ἐκκλησάκια τρύπωναν νά προσκυνήσουν οἱ κρυπτοχριστιανοί τοῦ χωριοῦ.

Τί κι ἂν εἶχαν φορεμένες τίς μαντίλες καί τά φέσια τους, ἐκεῖνοι ἦταν μρωμένοι χριστιανοί καί τίς φοβέρες τῶν ἀνέμων καθόλου δέν τίς λογάριζαν.

Ἡ πόλη πού ἔδωξε τόν πόλεμο

Συγγραφεῖς: Ἀντώνης Παπαθεοδούλου, Μυρτώ Δεληβοριά.
Βραβεῖο «Διαβάζω», Βραβεῖο ΕΒΓΕ σελ. 28, Ἐκδόσεις Πατάκη.

Δρόμοι καί πλατεῖες, ἀγάλματα πού κοκκινίζουν ὅταν τά κοιπᾶς, δέντρα πού ψιθυρίζουν παραμῦθια καί συντριβάνια πού τά

νερά τους χορεύουν μέ τή μουσική.

Αὐτή ἡ πόλη τά ἔχει ὅλα καί τούς χωράει ὄλους... ἐκτός ἀπό

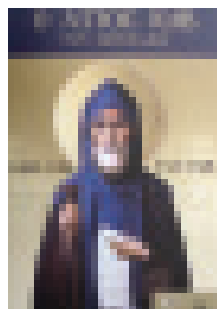

Ρωμοσύνες Μαγειρεύματα

247 σπιτικές συνταγές ἀρτύσιμες καί νησισίμες. Συγγραφεῖς Ἐνοριακή συντροφιά Ι.Ν. Παμ. Ταξιαρχῶν Μοσχάτου.

Ἐκδόσεις Ἄθως.

Ἐνα γεωτικό ταξίδι στά χνάρια τῆς Ἑλληνικῆς παραδοσιακῆς μαγειρικῆς. Συνταγές πατροπαράδοτες, φτιαγμένες μέ ὕλικά ἐποχῆς, πού ἔμειναν ἀπείραχτες ἀπό τόν χρόνο. Ἀρτύσιμες, νησισίμες, γιορτινές, ἀλλά καί γιά κάθε μέρα τοῦ χρόνου.

Ὁ Ἅγιος Ἰώβ τοῦ Ποιοῦσεφ

Ἐκδόσεις Ἄθως σελ. 160

Τό βιβλίο ἐξιστορεῖ μέ γλαφυρό τρόπο τό βίο τοῦ ἁγίου Ἰώβ πού ἔζησε τόν 16ο αἰῶνα στή Ρωσία, καθῶς καί θαυμαστά σημεῖα πού φανερώθηκαν μετά τήν κοίμησή του.

Γεροντικόν τῆς Ἐρήμου τοῦ Ἄθω

Συγγραφέας Ἱερομόναχος Φίλιππος.

Ἐκδόσεις Σταμούλη.

Τό μικρό αὐτό πόνημα δέν εἶναι δυνατόν νά ἐκφράσει τόν πλοῦτο καί θησαυρό τῆς ἐρημικῆς ζωῆς τῶν ἀθωνιτῶν ἀσκητῶν. Ἡ ἁγία ζωή τῶν ἐναρέτων συγχρόνων πατέρων μᾶς ἀποδεικνύει περὶτρανα ὅτι Ἰησοῦς Χριστός, χθές καί σήμερον ὁ Ἀυτός καί εἰς τούς αἰῶνας.

